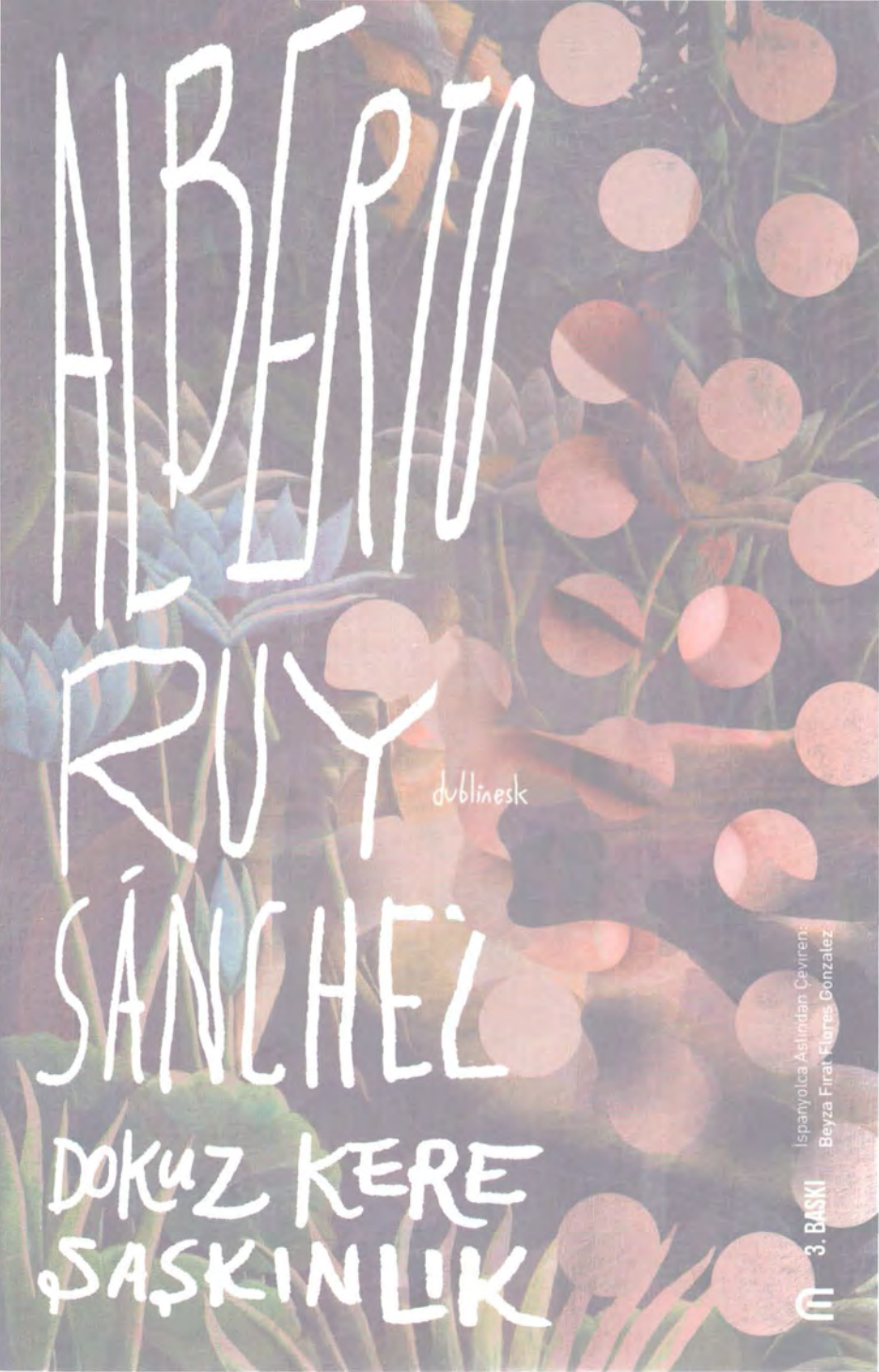

ALBERTO
RUY
SÁNCHEZ
dublinesk
DOKUZ KERE
ŞAŞKINLIK
3. BASKI
İspanyolca Aslından Çeviren:
Beyza Fırat Flores Gonzalez

© Bu eserin tüm yayın hakları Epona Yayıncılık'a aittir. Yayıncının yazılı izini alınmadan hiçbir şekilde kaynak gösterilmeden kopyalanamaz, elektronik ve mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

DOKUZ KERE ŞAŞKINLIK
Modagor Beşlisi -1
Nueve veces el asombro

Alberto Ruy-Sánchez

epona: 136
Dublinesk: 9

Yayın Yönetmeni
Sedat Demir

Çeviri
Beyza Fırat Flores Gonzáles

Editör
Mustafa Subaşı

Düzelti
Aysel Demir Turan

Kapak Tasarım
Yasin Çetin

Sayfa Tasarım
ademsenel.com

1. Baskı: Ağustos 2022
3. Baskı: Şubat 2025

ISBN
978-625-6540-29-3

Baskı ve Cilt
Md Ofset Matbaacılık Maltepe Mah. Yılanlıayazma Sk. Yıldız San. Sit. No:18/201
Zeytinburnu/İstanbul (Sertifika no: 50194

Epona Yayıncılık Eğitim Danışmanlık Ltd. Şti.
Sertifika No: 44917
Gümüşsuyu Mah. Dünya Sağlık Sk. No:3/6 Beyoğlu/İstanbul
Telefon: 0212 513 0343
eponaakademi.com
info@eponaakademi.com

DOKUZ KERE ŞAŞKINLIK

مَدِينَةُ ٱلعِشقِ

MOGADOR BEŞLİSİ-1

ALBERTO RUY-SÁNCHEZ

EPONA

Alberto Ruy-Sánchez

Meksikalı şair, yazar ve editör. Paris Üniversitesinden doktora derecesini almıştır. 1984'ten 1987'ye kadar Octavio Paz'ın editörlüğünü yaptığı Meksika dergisi Vuelta'nın yönetici editörü olarak çalışmıştır. Kurgu, kurgu dışı ve şiir türlerindeki eserleri başta Fransızca olmak üzere Portekizce, İtalyanca, Almanca, Arapça, İngilizce ve Sırpçaya çevrilmiştir. Çalışmaları Octavio Paz, Juan Rulfo, Severo Sarduy, Alberto Manguel, Claude Michel Cluny tarafından övülmüş ve çok sayıda uluslararası enstitü tarafından ödüllendirilmiştir.

Romanlarındaki arayış temasının kökleri kendi yaşamına dayanmaktadır. Romanlarını hayatın gizemlerini araştırmak ve gözlemlenen maddi gerçekliğin ötesine geçmek anlamında bilgiyi aramak için bir araç olarak kullanır. 1975'te Sahra'yı ilk kez ziyaret ettiği sırada aniden hatırladığı erken çocukluk deneyimleri ile Fas çölüyle, özellikle de romanlarının çoğu için ana sahne haline gelen surlarla çevrili Essaouira (eski Mogador) şehriyle özel bir yaratıcı ilişki geliştirmiştir. Kadınların ona kendi arzularını anlattıkları hikâyeler aracılığıyla kadın arzusunu anlamaya çalışarak yazmaya başlamıştır. Bu ilk arayış onu Mogador Beşlisi başlığında topladığı romanlarını yazmaya götürmüş ve serinin tamamını yazmak neredeyse yirmi yıl sürmüştür.

İlk eseri 1987'de Meksika'nın en prestijli edebiyat ödülü olan Xavier Villaurrutia Ödülü'nü almıştır. New Mexico Üniversitesi onu 1991'de Edebi Deneme Yazarı olarak ödüllendirmiştir. Şubat 2000'de Fransız Hükümeti tarafından Sanat ve Edebiyat Nişanıyla ödüllendirilmiştir. 2018'de Ulusal Sanat ve Edebiyat Ödülünü, Yılanın Düşleri isimli romanıyla da Mazatlan Ödülünü almıştır. 2019'da Puerta Vallarta Şiir Festivali, Caracol de Plata ödülüne layık görülmüştür. Stanford, Middlebury ve Sorbonne gibi pek çok üniversitede misafir profesör olarak görev almıştır.

1988'den bu yana Latin Amerika'nın önde gelen sanat dergisi Artes de Mexico'nun baş editörü ve kurucu yayıncısıdır. Kasım 2006'da Meksika Editörler Birliği onu 26 yıldır editör olarak çalışması ve Amerika'nın önde gelen bir kültürel projesi olan Artes de México yayınevini yaratmadaki çalışmaları nedeniyle ömür boyu başarı ödülü olan Juan Pablos Editoryal Liyakat Ödülü ile ödüllendirmiştir.

www. albertoruysanchez.com

Beyza Fırat Flores Gonzáles

İspanyolca eğitimine Ankara Üniversitesi, TÖMER eğitim kurumunda başladı. Meksika'ya yerleştikten sonra otodidaktik olarak devam etti. Meksika Yazarlar Okulu (Sogem) ve Claustro de Sor Juana Üniversitesi'nde yazarlık eğitimi ve edebi eleştiri dersleri aldı. Birçok İspanyolca eseri Türkçeye çevirdi. Kurduğu Eufrates yayıneviyle Türkçe eserlerin tanıtımına Meksika'da devam etmekte ve çeviri projelerini sürdürmektedir.

Yirmi üçe doğru gelirken Baltık Denizinin kıyısına yürümüştüm dün. Bugün de aynı saatte güneş usul usul batıyordu. Lillehammer'in yeşil sokaklarından suyun dönüp dolaştığı yere çıktım. Vikken Landet'e. Romantik bir yürüyüş değildi benim için, çünkü editördüm yayıncıydım. Diğerleri de konmuştu bar taburelerine dün olduğu gibi. Kitap konuşuyorlardı. Sahilde, yüzleri denize dönük açılır kapanır birkaç sandalye. Kenarında mavi trençkotuna boyanmış, David Carradine kendisinin taklidiymiş görünümlü bir efendi Baltık'ın ufkuna gözlerini kısmıştı. Bana döndü. İşaret ve orta parmağını dudaklarına vurdu iki kez. Anlamadığımı anladı. Sigara, dedi. Parmak dudak hareketleri beni memleketimde hissettirdi. Sesi, Tom Waits karanlığından Leonard Cohen tokluğuyla çıkıyordu. Verdiğim sigaranın gövdesini yalayıp çakmağıyla kuruttu. İşleri sordu. Nasıl gidiyor. İyi, dedim. Çivili döşekten bahsetmeye and içmiştim ki dağıtımcı iskontosunu, bakanlık alımlarını soruşturdu. Kendisi, dünyanın hem İskandinav hem de AngloSakson topraklarında ofisleri olan bir ajans-yayınevinin yayın yönetmeniydi. Daha önce bu efendinin adını duymuştum. İş, kültür meselesinin diğer unsurlarına geldi, döndü dolaştı. Edebiyat çevrelerinden. Sinema, tiyatro insanlarını kattı işin içine. Konuşurken yerli yarı aksiyon filmlerinin ak sakallı bilgelerine benziyordu. Kelimelerini

tane tane, parmağıyla boşluğa salladığında. Bu alemde iki tip insan vardır. Peygamberler ve yavşaklar. İlkinin yanına kibrinden varamazsın. Deneyim sahibiymiş gibi görünürler. Suskunluklarıyla bilgisizliklerini gizlerler. Diğerleri ise yavşaklar. Bunlar daha sevimlidir. Daha katlanılır. İnceden üç kağıdı severler. Sigaramdan bir tane daha çekti, kağıdını ıslatıp yaktı. Karşındakinin yerini yurdunu belirledikten sonra emniyettesin. Peygamber mi, yoksa yavşak mı olduğunu anladığında. Esas tehlike hem peygamberlik hem de yavşaklık iddiasında bulunanlarla karşılaştığında. Sustu, ufku taramayı bırakıp bana döndü. Kendini bu kelimelerle sınama, ikisinden birisi olsaydın ya da ikisi de olmaya çalışsaydın o elindeki carlsberg'i ısmarlamazdım sana dedi. Elimdeki şişeye baktım. Ürperdim. Bağladığım üçüncü sigarayla bara yürüdük, elimde beliriveren carlsberg'le. Yeni sigaralara küllük için.

dublinesk

Ayaküstü Önsöz

O takıntılı kadın, aşığının göz kapaklarını kapatıp alnına bir öpücük kondurdu. Ardından bir öpücük de ağzına. Ölünün dudaklarında koyu kırmızı bir leke bıraktı. Oradakilerden biri bu lekeyi az kalsın mendiliyle temizleyecekti ama kadın ona engel oldu. Son derece kişisel ve kırılgan olan iz, son yolculuğunda böylelikle ona eşlik edecekti.

Onu tekrar öpmek üzere eğildiğinde, boynunda asılı küçük, gümüş el, göğsünden dışarı çıkıverdi. Mogador şehrinin kuyumcularınca yapılmış güçlü bir tılsım. Hafif metal, kadının dudaklarından önce değdi adamınkilere ve o soğuk dudaklardan kaynar suyun sesini andıran parçalayıcı ve düzensiz bir ses çıktı. Bizi ürküttü. Doktorlara kalsa böyle bir şeyin olması imkânsızdı, ancak bir kaynaktan çıkıyor gibi yayılıverdi. Yavaş yavaş, belirgin hecelere dönüşen derin bir inilti.

Gümüş elin kazara dokunduğu hareketsiz beden, sanki içeriden ansızın onun sesiyle aydınlanmıştı. Gözlerini açmadan, gün doğana kadar konuştu da konuştu. Dokuz gece boyunca bu ve bunun gibi şeyler gördü ya da düşledi, hayal etti ya da anımsadı ve şöyle söyledi: *Konuşan kim? Ben miyim? Adımı mırıldayan da*

kim? Tüm o adları. Âşık olan, tüm bu arzuları dinlemeye çalışan ve hayatını binlerce kadınla erkeğe, yanıp tutuştukları isteklerin uçarı suretleri hakkında sorular sorarak geçiren ben miyim? Kadim Uyurgezerler kastının kayıp iplerini bedeninde istemeden keşfeden kişi miyim? Aşk sanatının sonsuz inceliklerini keşfedip ona inanmak isterken kıskanç bir kocanın hezeyanına kurban giden miyim yoksa? Kendimi mi görüyor yoksa kendimi gördüğümü rüyamda mı görüyorum? Ben o muyum? Sonsuza dek o yatağa uzanmış, gecenin örtüsü ve rüyanın çarşaflarıyla sarılı kişi.

Ben Sonoralı göçebelerin oğlu ve torunuyum, her yerin yerlisi, hızlı ve yavaş göçebelerin, arzularımın tohumuyum. Gözlerimin içinde ve dışında hareket eden şeyim. Ben, kendini hala çok uzaklarda olan bir şeyi aramaya adamış yaşlı bir kuş gibi kanat çırparken gören, ölüme benzeyen o rüyayım.

İki çöl arasındaki kumdan bir köprü benim yaşam pınarımmışçasına, Atlantik'in bir tarafında doğdum, diğer tarafında ölüyorum. Endülüs'ten sürgün edilmiş bir ruh, bedenimi aynı anda hem Afrika'da hem de Amerika'da ele geçirmişçesine, Akdeniz'in bir tarafında okudum, diğer tarafında âşık oldum. Ben'im ya da değilim. Belki de yanlış anlıyorum.

Onlardan hangisinin yeni bir sanrı olduğunu ve hangi sözcüklerin sanrılardan ya da bazen kâğıda aktarılmış ve hatta yayımlanmış eski yaşanmışlıklardan geldiğini bir tek o kadın biliyordu. Çünkü o, şu an

önümüzde duran bu sıra dışı halini alabilmesi için, yirmi yıl boyunca bir araya getirdiği hikayeleri belirli bir sıraya koymak üzere, son birkaç haftasını o adamla geçirmişti. Her biri farklı kutuların içindeki beş paket kâğıt. Beş cildin her birinde de sanki her metin farklı bir çini görünümüne sahipmişçesine, çeşitli geometrik defterler.

Saçları tıpkı şimdi olduğu gibi üzeri minik beyaz çiçeklerle bezeli yeşil kumaşa sarılmış aşığının dingin suretinin sarı duvarlar üzerindeki çinili panelde belirdiğini defalarca kez gören adamın yaptığı gibi, soyut bir yapbozu bir araya getirmenin doksan dokuz yolu. Eski bir hatıranın anlık belirişi.

Dünyanın tıpkı bir şiir, sonu olmayan bir hikâye, keyif ve arayış olarak bana gösterdiği o yere, bedeninin yangınına dönmeyi çılgınlar gibi arzuluyorum. Beraberce dinlediğimiz ve içimizde yaşayan binlerce insana geri dönmeyi diliyorum. Dünya sende, beni aydınlatan ve neşelendiren bir kompozisyona dönüşüyor.

Hikayelerini o çini paneli aracılığıyla anlatmak için, mümkün olan tüm geometriler arasında, her biri dokuz kez dönen eşmerkezli beş dairenin olasılıklarını keşfetmeyi seçmişlerdi. Semerkant'ta olduğu kadar El Hamra ve Mogador hamamlarında da ortam yaratmak için kullanılan eski bir zanaatkar formülü. Şu an her ikisinin sesinin de bir yankıya dönüştüğü o gizemli oda gibi, tensel alan yaratarak gelişen bir anlatı sarmalı.

Çini sarmalın tam ortasında *Dokuz Kere Şaşkınlık* isimli anlatının mozaikleri bulunmaktaydı. İlk önce yayımlanan olmasa da her şeyin çıkış noktası oydu. Aşıkların birbirlerini ısırmaktan dudaklarının acıdığı, sözcüklerin ağızlarında yeni anlamlar kazandığı o an. Kadının adamı, aşıkların şaşkınlığı nedeniyle seksen bir kere anlatısının fiziki öz kuvvetiyle aydınlanmış arzularının şehri Mogador'la tanıştırdığı an.

Ardından, yıldız ve parlak tuz taneleri şeklindeki küçük çinilerden oluşan sıkışık bir daireyi, *Havanın Adlarını* ilave edecektim. Pencereden giren havanın bile gizlice arzulanan kişinin adını taşıdığı o andaki kadınsı bir arzunun incelenişi.

Duvarı daha iyi görebilmek üzere bir adım geriye çekilip ufkumuzu genişlettiğimizde, öncekileri sarıp sarmalayan ikinci daireyle, bir okun her iki ucu gibi ince ve uzun parçalar içeren, diğer bir aşk arayışını hikayesini anlatan *Suyun Dudaklarında* ile karşılaşırız. Bir hattattın hayalleriyle seyahati, dünyada arayıp teninde bulduğu engin bir yazma, arzu denizine atılan ilk adım.

Aynı şekilde, kitapları ya da hava ve su dairelerini içererek gelişir, arzu bahçeleriyle olası ya da olası olmayan cennetler çemberi. *Mogador'un Gizli Bahçeleri, yeryüzünün sesleri.* Anlatıcının bir ismi bile yoktur artık. Aşığı, onu erotik ölümle tehdit edilmiş arzunun Şehrazat'ına dönüştürmüştür. Anlattığı her şey de onu bir anlığına kurtarır. Ama anlattığı bundan ibarettir. Ne az ne fazla.

Hepsini çevreleyen son daire olan *Ateşin Eli*, Mogador Beşlisi'ne yer yer daha kaba hatlarıyla zihinsel özgürlüğe sahip başka türden parçalarla ilave oluyor. Daha büyük olduklarından, ne içerdiklerini ve nasıl yapıldıklarını detaylı olarak görmenizi sağlayan fayanslardan oluşuyor. Ve aralıklı başarısızlıklar aracılığıyla sunulup dillendiriliyor. Onlar ateşin ve onun müphemliğinin çocukları. Tutkuyu adlandırmanın, ateşe ateşin içinden seslenmenin paradoksal olasılığını araştırıyorlar.

Ateşin iştahla tükettiği yeryüzüyle bahçelerinin içine çektiği su tarafından tüketilen hava. *Mogador Beşlisi*'nin sarmal dairelerine bir bütün olarak ve şaşkınlıkla bakıp onları bakışlarıyla taradığında, çini ve hat işlemeleriyle inşa ettiğimiz bu odanın bize arzuyu yaşamamıza ve düşünmemize yardımcı olacak bir makine işlevi gördüğünü düşünüyor kadın. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca bin bir masalın, ilham ve fikrin iç içe geçtiği; kişinin daireler ve parçalar arasında kolaylıkla gezinebildiği bir yer. Onların bize sunduğu her şeyi canımızın istediği gibi dinlemenin, tesadüfen bakmanın, ara sıra okumanın verdiği keyif.

O vakit, hezeyandaki ağzın üzerindeki kırmızı leke çoktan kaybolmuştu. Kadın yeni bir iz bırakmayı düşündü tekrardan. Adam, uyku ile uyanıklık arasında, aşığını okşamak için tek kolunu kaldırdığında, güneşin kendisini yeniden şaşırttığını fark etti. Ona şarkı söylemek için sesini yükselterek. Teninden içeri, gülümsemesine dokunabilmek ve onu kışkırtmak için.

Bir busedir birbirimizi bulana değin
çınlayan yankı, belki uykuda belki de
biri diğerinin içinde
ilk kez gözlerimizi açtığımızda.
Ne sükût ne de mesafe
asla çare olamaz artık:
buse içeri, çok derinlerde, yaşıyoruz,
sonsuza değin.
Damarlarında dolaşmak,
sensizken de seninle olmak isteğim.
Sen uyurken kalbim atmaya devam etsin.
Bedenindeki gizli her şeye dokunmak isteğim.
Ardından da ter ve gözyaşı ve unutulmuşluğa dönüşmek
Hatta, her ay, seni damla damla ıslatmak.
Böyle bir busenin sonu asla gelmez.
İlk gün hafif bir dokunuşla başlar
ikincisi ısırığını en derinden söküp alır.
Üçüncüsünde olgunlaşıp sonsuza kadar yer eder.
Dördüncüde şakır, beşincide yanar.
Ve ben o kadar çok sende olacağım ki
kalp atışlarında
gezindiğimi hissedeceksin.

Elodie ve Louis Santamaria'ya,
dünyanın dokuz köşesinde dokuz kere
yenilenen dostlukla.

Âşıklar Arasında Yakılmak Üzere Sözcükler

Âşıkların birbirini yemekten dudaklarının ağrıdığı o an geldi çattı. Onlara dokunan rüzgâr bile duygularını yeniden ateşliyor.

O vakit sözcükler hiçlikten gelip görünüşte asla olmadıkları kadar cesur tetikleyicilere dönüşebilir, seslerine sığan havadan başlayarak kandaki ateşi tekrar tekrar canlandırabilir.

Çünkü âşıklar kimi sözcüklerin yakıcı sürtüşmesi karşısında kâğıt kadar kırılgandır.

Âşıklar birbirlerine parmaklarıyla bakar ama diğerini dudaklarıyla resmedip ona dudaklarıyla dokunur.

Ayrıca âşıklar birbirlerini sessizlikleri aracılığıyla duyar.

Âşıklar birbirlerini tanımlar, yeniden keşfeder, dudaklarında yeni gibi duran ifadeler türetir.

Âşığın sözcüğü ansızın canlanıp bedenin sıcaklığı ve ritmiyle atan bir cisim, bir hava nesnesidir.

أَحَدٌ

İşte o an, sohbet iştahlarını serbest bırakıp dil ve damak tatlarını tatmin ederek ilk öpücükten önce telaşsızca paylaştıkları masadan, saatler önce ağızlarına tek bir meyve götürdükleri masadan, *safran* sözcüğünü alıp birbirlerini okşamak üzere onu kendilerine araç ettiler.

Safran: Bir zamanlar Elhamra'nın güzelliğinden ayrılmayan, damağa adanmış ufak bir haz. *Zaffaraan* olarak telaffuz edildiği antik Endülüs'e ait aynı duyu kültürünün iki boyutu.

Çünkü kıvrımlı iplikleriyle safran, yazgısı bir çiçekte başlayıp ağza kadar uzanan bir arabesk.

Dudaklarıyla parmakları bu sarımtırak ve kızılsı sese boyandı. Ve âşıklar ufak öpücüklerin dalgasına kapılıp birbirlerine mini minnacık çimdikler attılar. Tıpkı tarlada orta yeri hakiki altın kırmızısı olan üç tepeciğinin parmaklarla koparıldığı gururlu mor çiçeğe davranıldığını gördükleri gibi: safrana. Her çiçekten yalnızca üç iplik. Birkaç grama sahip olmak için binlercesi gerektiğinden âşıklar da birbirlerini o nispette çimdiklediler.

Safran bir hazinenin adı. Fazla tüketildiğinde ise bilinen bir zehir. Zehirlerin en pahalısı ve zor bulunanı. En çok zevk vereni olduğunu söyleseler de safran, âşıkların duyularını ele geçirir ve onları içlerinde bir güneş taşırcasına aydınlatır. Önce başı alır hâkimiyetine, kısa bir süre sonra da tüm bedeni. Hayal gördürmez ya da işkence etmez onlara, yalnızca had safhada zevk sunar.

Bakışları bile safran sözcüğüyle daha canlı bir tona büründü. Gözler, parmaklar ve dudaklar, sevilen ve çıplak bedende ilerlerken titizlikle geciktirilmiş bir anlığına, yalnızca âşıklar tarafından görülebilen, kalıcı olmayan bir tür dövme, sarı ya da turuncu bir iz bırakıyordu.

Birbirlerinin yakıcı arzusuyla boyandıklarını hissetmeye başladılar ve biri tüm renkleriyle sonunda bunu itiraf etti: "Sesin, kendimi safran rengiyle boyanmış hissettiriyor bana."

Seçilmiş sözcük ile duyularına yeni bir aşk haritası, arzuya ait beklenmedik bir coğrafya çiziyorlardı. Bedenleri üzerinde "safran güzergâhı" açıp keşfederek ilerlediler böylelikle.

الزَّعْفَرَانُ

Bir süre sonra aynı masadan yağ sözcüğünü aldılar. Âşıklardan biri, güler yüzlü Hassiba, o sesin bilindik Arapça kökenini öne çıkaran bir dil sürçmesiyle telaffuz ederek şöyle dedi: *azzayt*. Bunu söylerken yavaşça eğilmekte olan küçük ağızlı bir sürahiyi düşündürüyordu. Sözcük kalın ve akışkan, ilintili ve narin bir şekilde yayıldı. Hecelerinden havayı dolduran hoş bir koku salındı: tatlı olmamasına rağmen sarmalıyor, tuzlu olmamasına rağmen de dile saldırıyordu. Yağ.

O vakit bu hissi daha yoğun ve nadir hâle getirmeye karar verip hemen özel bir yağ çeşidi düşündüler, argan yemişinden elde edileni. Sahra'nın girişinde

büyüyen bir ağaç. Nispeten küçük, kısmen çalı ama kökleri çok derin. Çölün toprak tonları arasında can bulan yemyeşil bir bitki, Kuzey Afrika'nın çorak topraklarında yetişiyor olmasıysa gizemlerinden bir başkası. O, Kuzey Meksika çöllerinde kendince yaşayan *huizache* ve *mezquite* ağaçlarının uzaktan akrabasıdır. Bilim adamlarının "kuvvetli" olarak adlandırdığı oldukça antik bitkilerdir bunlar çünkü kökleri yapraklarından daha hızlı büyüyüp gövdeleriyle dallarından yirmi kat daha büyük olabilir. Âşıklar da birbirlerinin içinde aynen böyle, ölçüsü kaçmış bir şekilde yirmi kat kuvvetle büyümek istediklerini düşünürler. En saklı damarlarındaki süratli susuzlukla ve günün sonunda yağa dönüşmüş olarak.

Argan yağı, zeytinyağından biraz daha koyu ve sarıdır. "Cennetten" dedikleri o yemiş türüne benzeyen kokusu ile tadı ağızda süratle ilerleyen, kolaylıkla ayırt edilebilir esanslı bir his bırakarak damağın arkasına yerleşir. Göçebe kabilelerin bazılarında bu yağ afrodizyak sayılır. Onu deneyene vakit kaybetmeksizin kararlı bir sevgi isteği yerleştirir. Oasis yağı, cennet yağı.

Âşıklar o vakitten itibaren *yağ* sözcüğünün dudaklarda bir tattan daha fazlasını, kısmen şeffaf ve akışkan ikinci bir deri tabakası; öpücüğün konduruldu̇ğu yerde kalabilen ağza ait yumuşacık bir kısım bıraktığını hissetiler.

Yağ, tüm sesleriyle beraber boynun derisinden aşağı kaydı. Göğüs kaslarına tutundu, tanecikli haleleri

çevreledi. Dokunma duyusuyla kendinden geçen tüm o değişken ve kontrolden çıkmış kısımları aynı anda yumuşatıp sertleştirdi.

Yağ, onları taşıyan rüzgârmışçasına hareket ettirir elleri. Hatta ve hatta derinin ona henüz yaklaşmamış bir şey tarafından kendisine dokunulduğunu hissetmesine neden olur: nefes, yağmur, mevcudiyet.

Yağ, yarı uykulu bir hâle büründürüp içine çeker. Ta derinlerden kışkırtır. Yağ, bedenlerin en karanlık açlığını ortaya çıkarır.

Hassiba, bu kaygan uyuşukluk yüzünden giderek hassaslaşan dudaklarla araladı gözlerini. Ve bakışlarını yavaşça masanın ötesine odakladı. Safran ipçikleri sayesinde küçük, mavi, seramik tabağı; yağ ibriği ile ağızlığındaki damlayı, ekmek kırıntılarını ve şarap lekeli kadehleri aştı. Duvarda usulca şırıldayan çeşmeye dikti gözlerini. Dikkatli bir şekilde gözleriyle dinledi onu.

Bu nemli imgelem yüzünden dudaklarından su kadar berrak ve taze bir sözcük filizlendi, *zelihe* ya da *çini*. Tüm duvarları kaplayan o kırılgan ve sırlı seramik levhanın adı.

Âşıklar, yüzlerce çininin geometrik bir evren çizerek onları çevrelediğini, renkli yansımalarıyla örttüğünü ve aynı zamanda çıplak resmettiğini fark etti.

Bu empresyonist bir aynada kendilerini çarpıtılmış olarak görmek gibiydi. Oda, avlu, çeşme ve sütunlar o an parçasını oluşturdukları hassas bir bedene benziyordu. Işık ve renklerden olma bir beden: çiniden deri. Dünyadan onlara ve onlardan dünyaya ilerleyen formların uyumlu düzeni.

Hava çok sıcaktı ve keşfetmeye başladıkları bu taze deri onları yeni kıvamlarının tefekkürüne uyandırıyordu. Her biri için sevdiğine dönüşen bu harikulade kompozisyona tekrar tekrar âşık oldular. *Zeliheler* hareket ettikçe havanın yırtma sesine benzer sesler çıkaran elleriydi. Çiniler ise gülümseyişlerini yansıtan gözleri. Tırnakları, bir çığlık eşliğinde sırta geçirilmiş korkusuz *zeliheler.*

Vücutlarının her bir parçası karşı duvardaki çini parçaları gibi diğerleriyle uyum sağlayan, birbirinden farklı geometrik şekillere dönüşüyor ve her birinin diğerini derin bir arayışa davet ettiği kusursuz, soyut bir tablo oluşturuyorlardı. Bu sayede elde edilmiş bakışlarsa görülmeyenin kırılgan özüne ihtirasla dokunarak birdenbire içeri doğru seyahat edebilirdi. *Çini* sözcüğü onları âşık olunmuş bir geometriye dönüştürdü.

الزليج

Böylelikle ağızlarına gelen her sözcüğün ağırlığında oyalanarak, bunların kapladığı alanı tüm duyularıyla

tanıyıp bedenlerinde kalmalarını sağlayarak dile getirilen her bir sözcüğün bir diğerinden daha çok iz bırakan, daha çok anlam ve gizem yüklü olduğu âna ulaştılar. Bu sözcük elleri arasında o denli büyüdü ki parmaklarının arasından kaçıverdi. Su'dan, Duman'dan, Işık'tan ve Zaman'dandı. Bu *Mogador* sözcüğüydü.

Tam olarak hangisi olduğunu bilmiyorum ama bambaşka bir düşünce onların aklına bu sözcüğü düşürünce rastlantısal bir şekilde eş zamanlı olarak onu dile getirmelerine neden oldu. Bedenin bir parçasıymışçasına, âşıkların asla kaçınamayacağı bir şekilde farklı yollardan oraya ulaştılar.

Burası Hassiba'nın doğduğu liman kasabasıydı. Hassiba ise diğer düşüncelerinin arasında Mogador'un, âşıkların dillendirerek beslediği *yağ, safran, çini* sözcüklerinin toplamı olduğunu düşündü. Uyurgezer sözcüklerin varlığı şüphesizdi.

Mogador'un okyanus tarafına bakan, şimdilerde safran rengine boyalı surları bir hayalet gibi gözlerine çöktü. Setin öte tarafında, ormanlık bir kolye gibi Mogador'u diğer bir derya olan çölden ayıran ve birleştiren bu bitki duvarını oluşturan seyrek argan ağaçları da başka hayaletlermişçesine gözlerindeki yerlerini aldı. Sonunda Hassiba'nın zihninde, tıpkı uyuşuk hayaletler gibi ve oldukça sıcak buharların ardından, Mogador'da bedenle ilgili hemen her şeyin ayin merkezi olan *hamam*ın çinili duvarları yükseldi.

Mogador sözcüğü Hassiba'nın âşığına birdenbire esrarengiz geldi. Orada hiç bulunmadığından, aşığının

şehrine ve dolambaçlarına duyduğu hayranlığı kolay kolay anlayamıyordu. Uyurgezerlik nöbetleri sırasında Hassiba'ya, onunla sevişirken Mogador'da gezindiği hissine kapıldığını söylemiş olmasına rağmen.

Safran, yağ ve çiniler arasında çırılçıplak hâldeyken Mogador'u düşündüğünde bazı sorular ve silik imgelerle karşılaştı. Mogador gerçekten var mı yoksa kimilerinin iddia ettiği gibi liman olarak tanımlanan bir kadının adı mı? Neden onun için baştan çıkarıcı ama asla tam olarak sahiplenici değil diyorlar? Neden hayretler içinde bahsediyorlar ondan? Ona neden arzunun şehri deniyor? Orada on rakamını sevimsiz bulduklarından dokuzar dokuzar saydıkları doğru mu?

İşte bu yüzden Mogador'un esaslı bahçıvanı Hassiba, o akşamüzeri gökyüzü yavaş yavaş parlak bir eflatuniliğe boyanırken deniz kenarında âşığına uyurgezer sözcükler aracılığıyla şehri hakkında bildiklerini anlatmaya başladı.

مجادور

Her ne kadar o an bunu söylememiş olsa da gün batımının rengi ona şehrin uzak geçmişe dayanan kökenini ve karşısındaki adalara bir zamanlar Eflatun dendiğini hatırlattı. Mogadorla ilgili şeyler çok eski zamanlara, çağımızdan birkaç yüzyıl öncesine, Fenikeliler yazıyı, alfabeyi icat edip Mogador'un Atlantik'teki o adasına yerleştiğinden bu yana yazıldığı için. Bu yüzden bazı şairler Mogador'un yazıyla yaşıt

olduğunu ve surlarıyla şehrin ufukta yüzmeye ya da sürüklenmeye devam eden, alfabeye eklenmesi gereken bir harf olduğunu söyler.

Fenike'nin birleştirici ve kullanışlı alfabesi, bir zamanlar ona ait olan tüm dünyaya yayıldı. Ardından da Yunan alfabesi kadar Latinceyi ve İbraniceyi de etkiledi.

Arkeologların doğrulayabildiği, batıya doğru Kartaca'nın en uzağında bulunan Fenike Limanı. Son kazılarda bulunan birçok harikulade seramik parça da bunu kanıtlıyor. Yüzeylerindeyse şaşırtıcı bir şekilde Pönlere yani Fenikelilere ait karakterlerle, Mogador'un diğer adı *Plaza de Caracol** olan Ana Meydanı'nda hâlâ işitilebilecek Mogadorca bir şeyler yazılıdır.

Bu şehrin talihi, kıyılarında büyüyen bir salyangozla yazılmaya başlanmıştı dünyada. Salyangoz eflatun bir sıvı salgılar, bu da suni boyalar kullanılmadan önceki dönemlerde dünyanın en değerli kumaşlarını boyamaya yarardı. Böylelikle Fenikeliler, yerin güzelliğine ek olarak eflatun adını verdikleri bu ve diğer komşu adalarda, o vakitler altından daha değerli olan ve yine aynı adı taşıyan doğal bir renklendirici buldular. Yüzyıllar boyunca yalnızca imparatorlar giyebildi eflatun renkli tunikleri. Limanın en eski surlarında bu renkte kocaman bir bayrağın dalgalandığı, bununsa abartılı ve aşırıya kaçılmış bir lüks olduğu anlatılır.

Birkaç yüzyıl sonra Roma halkı, imparatorluk topraklarında kısıtlı miktardaki nüshası elden ele dolaşıp

* Salyangoz meydanı anlamına gelmektedir.

fazlaca kullanılan ve ne yazık ki hiçbir kopyası günümüze ulaşmamış bir kitap dolaştırdı. Bu kitaba *De Re Mogadoriana* yani tam olarak *Mogador'un Eşyalarından* anlamına gelen bir isim verdiler. Bir zamanlar *Şaşkınlığın İncelemesi* olarak da tanınan bu kitap, anlatıldığına göre Kuzey Afrikalı bir Romalı olan ve durmaksızın seyahat edip uzunca bir süre Kartaca'da yaşamış Lucius Apuleius'un yapıtlarının temelini oluşturdu. O, Mogador'a ait iki kitabın yazarıdır: "*Sihrin Söylevi ile Her şeyden Öte Başkalaşımlar*" ve "*Altın Eşek*". Cervantes kadar Boccaccio'yu da bin yıldan fazla zaman sonra bile etkilemeye devam ettiği düşünülen bir tarih. Her iki yazarın da hayal gücünde Mogador'dan hafif bir tortu bulunduğunu söyleyebiliriz.

فُتات

Bedeninde bu tortulardan güzel bir kumul taşıyan Hassiba, çocukluğunda kıyılardaki salyangozların boyasını çıkardığından şehrinin eflatun güzergâhını herkesten iyi biliyordu. Bu kez günbatımının ışığıyla boyanmış ellerine bakarken hikâyesinin detaylarını âşığı için bir araya getirmeye başladı. Teninin üzerinde taşıdığı, Mogador'a ait şeylerin gerdanlığı.

Bunlar havaya ait şeyler, dedi ona. Günlerce yüksek sesle tekrarlanmış ve gecelerce rüyalarda tekrar edilmiş fikirler, anlık inançlar.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o anda daha çok kıvam kazanan şeyler.

Karanlıklara bürünmüş tenin üzerindeki geç ışıklara benzeyen şeyler, bedenin kıvrımlarındaki müzik.

Er geç şarkılara, efsanelere, inatçı belirsizliklere, masallara, şaşırtıcı şiirlere, birbiriyle çelişen ya da birbirini tamamlayan hikâyelere dönüşen şeyler.

Ve pek tabii yine aynı derecede çelişkili, bilimsel hipotezlere dönüştürme çabaları.

Evvel zamanda bir kitabı oluşturan şeyler.

Ancak bu şeylere gereğinden çok ya da az, ne kadar atıfta bulunurlarsa bulunsunlar, onların aslında onlarla kim ne yapmak isterse o şey olduğunu unutuyorlar. Onlar ellerimizde suyla cilalanmış birer nehir taşı.

تسعة

Surların dışında ve içinde, Mogadorlular arasında uygulamaya konan bu şeylerin dokuz konusu, Mogador'un ortaya çıkışı hakkında bambaşka ve çelişkili şeyler söylenmeye devam ediyor. Hepsi olası veya kanıtlanmış ancak oldukça sağlıklı bir şekilde şüphe yaratan ve şüphelenilmiş olan şeyler.

Dokuz kez sur örülmüş bu dik başlı şehirde cinsiyet kazanan, sözde görünmez ama her yerde mevcut, esrarengiz ve tarif edilemez anatomik bir surete sahip şeyler gibi.

Zaman içinde zamanı yavaş ya da hızlı yaşamanın, bulutlarla tarih yazmanın, rüzgârı ışığa dönüştürmenin, derinin inatçı emirlerini gözler ve ellerle dinleyip kulaklarla bakmanın yolları.

Çayırdakine benzer bir davranışla kütüphaneler içindeki kitaplarda vahşice ve dizginlenmemiş hâlde koşan şeyler. Ağızdan ağza dolaşan ama yine hep liman sokaklarının sarmal şeklini alan şeyler.

Mogador hakkında söylenen bu dokuz dokuzluk şüpheli şeyler (ve diğerleri) bir arada belki de bize bir çeşit gerçeği göstermekte. Onu bilen ya da sezenlerin rüyalarında ve gece nöbetlerinde nasıl, ne kadar büyüdüğünü açıklar. "Arzunun şehri" olarak tanınan bu uyurgezerlik gerçeği, birden fazla bedene hâlihazırda sağlam bir biçimde yerleşmiştir.

Onları okurken ya da dinlerken (çünkü görünüşe bakılırsa birçoğu limandaki Ana Meydan'da anlatılmış ya da anlatılıyor) bazılarının bedeninde büyüyüp canlanmasına müsaade et.

Bırak ki bu şeyler Mogador'un bedenine yaptıkları gibi sende de çoğalsın. Çünkü onlar huzursuz tohumlar gibi.

Damakları büyüleyen yabacı meyveler, inatçı kökler,
asi köksaplar,
kuru bir nehrin susamış taşları,
akıntıya karşı uyuyan
ama ilerlemeye devam eden balıklar,
yuva yapan ve dalgalara çok yakın uçan kuşlar,

onlar kaybolmuş gök cisimlerinin gezici ışıkları,
tiz seslerin çok kalın yankıları,
âşıkların derin iniltileri,
eski ve yeni çığlar,
rüzgârın gezindiği kuma
onu yok edene kadar basan ayak izleri,
tutkulu şahitler tarafından aktarılan
ama akıllıca şüphelerle dolu görüntüler,
nesnelerin cinsiyetinin
fısıltı halini alana kadar büyüyen
ve söylentilere dönüşene kadar betimlenen gürültüleri.
Sözcükler onlar, bu sözcükler.

I

Mogador'un Ortaya Çıkışı

Bir

Mogador şehrinin aslında var olmadığını ve onu içimizde taşıdığımızı söylerler.

أَحَدٌ

İki

Başkalarıysa onun var olduğunu ve onu tam olarak içimizde taşıdığımızı söyler.

ثنَان

Üç

Daha çok şey bilir gibi görünen diğerleri -ki bu her zaman bir çeşit güvensizlik doğurur-, Mogador'un Kuzey Amerika'nın Atlantik kıyısında da var olduğunu ve kimilerinin ona sihirli güçler atfettiği Arapça bir isimle, yalnızca birkaç on yıl önce kılık değiştirdiğini iddia eder: Essaouira. Her zaman hayret uyandıran bir tonda söylenen bu sözcük hızlı bir şekilde, sessiz harfleri yokmuşçasına telaffuz edilmelidir: "SsueiRA". Ona üç anlam atfedilen süratli ve ıslığımsı bir isim: iyi tasarlanmış, küçük duvarlı, arzunun şehri.

ثَلَاثَة

Dört

Mogador-Essaouira'nın "iyi tasarlanmış" olan ilk anlamıyla ilgili olarak sokaklarının hat sanatıyla çizdiği dolambaçların, geometrik tasarımıyla kusursuz ancak insan ağzıyla telaffuz edilmesi mümkün olmayan diğer sihirli bir sözcük olduğu söylenir. Yalnızca semadan okunup anlaşılabilen ilahi bir sözcük. Kader gibi, gezegenlerin çekimi gibi ya da bedenin çağrıları gibi, yeryüzünde yalnızca itaat edilen.

Beş

Essaouira sözcüğünün ikinci anlamı "küçük duvarlı" ile ilgili olarak,onların çok da ufak olmadığını açıkça belirtmek için bunun zıddını söylemenin gerekli olduğunu düşünüyorum. Çölden de denizden de dalgalara meydan okuyan devlere benziyorlar. Ancak şehri öyle sağlam ve tatlı bir koruyuculukla kucaklayıp sarmalıyorlar ki sakinlerinin abartılı endişelerini ya da kaygılarını azaltıp hafifletiyorlar. Böylelikle sokaklarındaki, evlerindeki huzuru güvence altına alıyorlar. Sıklıkla duyulan başka bir açıklamanın kaynağı da şudur: duvarların boyutundan dolayı değil, onlara duyulan şefkatten ötürü duvarlarının küçük olduğunu söylerler. Onları adlandırmak için sevgi yüklü bir küçültme kullanılır.

Altı

Birçok neden ve nedensizlik yüzünden ona "arzunun şehri" de derler. Bunun kendilerini huzurla karşılayacak bir liman arayan denizciler tarafından türetildiği düşünülmektedir. Ya da diğer kum denizinde gezinenlerin bir varış, geçici bir dinlenme yerine özlem duyan, Sahra'yı aşan kervanların yarattığı. Kısacası bugün gördüğümüz yerde bulunmadan öncesindeki dönemlerde de her iki şekilde tuz ve kum, gezginlerinin akıllarında ve tüm bedenlerindeydi. Hatta şimdi bile su ve kumullardaki uzun yolculuğunda kim ona doğru ilerlerse onu yeniden yaratır.

Yedi

Diyorlar ki tuz ışıltılarıyla aşınmış, göz kamaştırıcı parlaklığa sahip surlarıyla denizden görülmeden evvel kişi onu kolaylıkla ve hemen tanır çünkü o bize dokunan bir şehirdir. Bunu bazen çekinmeksizin yapar; genellikle tüm duyular üzerinde sağlam ve hassas bir mevcudiyetle. Şaşkınlığın şoku gözlerimiz kadar tüm bedenimize de sonradan öyle bir vurur ki. Ne eksik ne fazla, dıştan olduğu kadar içten, şiddetle.

سبعة

Sekiz

Ona bakınca kişinin kendine hâkim olamadan onun için tutku beslediğini ve ayrıca yakınında bulunanın ona engellenemez bir saplantıyla âşık olduğunu söylerler. Bu şekilde vücut bulan çiftler ne kavga eder ne birbirlerinden ayrılır ne de aşkta anlaşmazlığın anlamını bilirler. Mogador'u keşfetmek iç içe girmiş bir ritüeldir.

ثَمَانِيةٌ

Dokuz

Kimileri de onu yalnızca çok uzaklarda görebildiklerini söyler. Bunlar zaten fena bir şekilde âşık olmuşlar ya da bir arzunun aciliyetinin kendilerini doldurup taşırdığını ya da yaktığını hissedenlerdir. Çölün oldukça antik dillerinden birinde Mogador sözcüğünün "kaderin ortaya çıktığı yer" anlamına geldiği söylenir. Kişiyi bedenin yakıcı arzusundan arındırdığından hayatın anlamının ansızın görünür olduğu yerdir orası. Mogadorlu kadınların kasıkları üzerine boyadıkları, kısmen anlaşılmaz el yazısının, aşk dolu hayatların bazısını tüketen ya da dönüştüren o küçük yangının farkına vardığı anlatılır. Mogador böyle zuhur eder, alevin ardı sıra.

تِسعة

II

Sarmaldan ve Sarmalın Sonuçlarından

On

Kim ki bunu bakışlarının adımlarını sayarak okursa o kişi belki de artık farkına varacaktır. Pek tabii bunu önceden biliyor olması da muhtemel. Mogador'da insanlar onar onar değil, dokuzar dokuzar sayar. Sıfırı bilmelerine rağmen aceleye getirmez onu kimse, sessizce öne geçmesine müsaade ederler. Sonlanmamış çemberden hoşlanırlar, kapanmadan önce içe doğru eğilip devam edeni, Araplara özgü dokuzun esas çizimi olan sarmalı.

On Bir

Burada yaşam çizgisiyle arzunun sarmal bir biçimde, doğallıkla büyüyüp mesafe aldığını söylüyorlar. Bu sonsuz, ağır, kararsız çizgi hep baştan başlıyor. Diğer şehirler ve kültürlerde hep belirtildiğinin aksine burada yaşamın tırmanılabilir o zirve olduğu katiyen düşünülmez. Güç ve zenginliğin yegâne zirvesi, doruğu, yükselen başarı, yüce şöhret Mogador'da hiçbir itibara sahip değildir. Tam aksine, yükseliş serabına kapılanın "yukarı doğru düştüğü" söylenir.

On İki

Mogadorlular konuştukları zaman da sarmal bir biçimde dillendirirler sözlerini, söylemek istediklerine bu şekilde yaklaşır ya da uzaklaşırlar, son derece yavaş ve söylemek istediklerini çevirerek. Mogadorlular hep böyle yol alır, kendi doğalarında zaten var olan bu sarmal yolları önce yaratıp sonra hatlarını çizerek.

On Üç

Sarmalın merkezinde tüm hikâyelerin, tüm kaderlerin, tüm dinlerin, tüm erdem ve kusurların, tüm sevgi ve arzuların iç içe geçip düğümlendiği Salyangoz Meydanı bulunmaktadır. Yaşama ait tüm bu iplikler rüzgârla meydana doğru görünmez bir şekilde ilerler. Tüm zorluklarına rağmen onları yavaş yavaş açığa çıkarmak veya en azından bize damgasını vurup yol gösterenleri tanımaya başlamaksa bize düşer.

On Dört

Mogador'un çarpıp duran kalbi Salyangoz Meydanı'ndaki sarmalın görünmez varlığının kanıtı olaraksa girdaplar hüküm sürer ansızın. Rüzgârın bile bu sarmalda gecikmeli bir ihtişamı bulunur.

On Beş

Mogador sakinlerinin alışveriş adabında bile yazılı olmayan bu kurala, her şeyin ağır ağır döndüğü kuralına uydukları söylenir. Buna görünürde dolaylı ve anlaşılması zor bir biçimde siyasette de uyulur. Hatta ve hatta iç içe geçmiş kalelerinin esas prensibi düşmanı açlıkla tüketip yok etmek olan askeri savunma ve atak taktiklerinde bile.

On Altı

Ve tabii sevginin her türünde de sarmal hüküm sürer. Misal kimse cinsel doyum arayışında değildir, işte bu yüzden her yolculukta ona birçok kez rastlanır. Âşıklar bir olmak için hep uzak ve paradoksal açıdan mevcut, o hep ulaşılmış merkeze doğru yolculuğa çıktıkları zaman. Mogadorlular için sevişirken şehirlerinin sokaklarında gezinmeyi hayal ettikleri söylenir. Böyle yaparak daha çok vakit geçirirler ve hep kaybolma oyunu oynarlar. Bir kişiyi tanımlamak adına kullanılan "akıntıya kapılmış yürüyor" söylemi zamanla "aşk yapmak" ile aynı anlama gelir olmuş. Eş merkezli gezininse asla aynı olmadığını söylerler. Beklenmedik bir şey âşıkları hep şaşırtır. Sevgi dolu şaşkınlık sarmalın ve arzunun doğasında bulunur.

On Yedi

Bu sarmal yöntemin, tanrılarına duydukları sevgiyi içerdiğini söylerler. Onun evlerine girmeyi başardığı kişiler yeni evlerine kapanır. Bu evlere asla düz bir çizgide ilerlenmemesi gerekir, işe yaramaz. Mogador'un tanrılarına da âşıklarına da aynı şekilde ulaşılır, ateşlerinin halkasında kendilerini ağır ağır tüketerek.

On Sekiz

Bu limandaki balıkçıların, ağlarını balıkların kaybolup yollarını şaştığı bir su altı dolambacı yaratarak sarmal bir şekilde savurduklarını söylerler. Ta ki onlar örülü ağlardan ziyade hayallerine dolanana ve yakalanmayı dileyene dek. Mogador'da arzulu balıkların köşeye kıstırılmış olanlardan daha lezzetli olduğuna inanılır. Ortodoks bir usulle denizden çıkarıldıklarında, kadınlar balıkların gözlerinde bir kaybolmuşluk ve "kaygılı balık" adını verdikleri bir tat algılar. Çelişkili bir şekilde ya da belki de dönen yeryüzünün yuvarlaklığı nedeniyle, Mogadorlular son derece başarılı, hatta kayda değer gezginler olarak tanınırlar. Su, hava ve ateşle dolu bu dünyada iki nokta arasındaki en dolaysız çizginin asla düz bir çizgi olmadığını bilirler.

سبعة عشرة

III

Mogador'da Zaman

On dokuz

Afrikalı kadim gökbilimcilerin hesaplamalarına göre güneşin Mogador üzerinden geçerken yavaşladığı ve gezegendeki başka herhangi bir yerden birkaç dakika daha fazla orada kaldığı söylenir. İşte bu nedenle zaman burada gecikmeli bir şekilde ölçülür ve yeryüzündeki belli bir acı yoğunluğuna sahip gün batımıyla her şey farklı görünür.

Yirmi

Mogador'da zaman, güneşin altında gölgedekinden farklı koştuğundan ve günle gecenin arasındaki büyük farktan dolayı çocuksu ihtiyarlar ve çok bilge bebekler bulmamıza olanak tanır. Göz açıp kapayıncaya kadar tüm bedeni derinden ve etkili bir şekilde okşamayı başaran itinalı âşıklar ve âşıkların ömür boyu süren öpücükleri.

عِشْرُون

Yirmi Bir

Burada kum saatlerinin içindeki kum bile başka şekilde düşer. Bazen oldukça hızlı, bazen de anlaşılacağı üzere dizginleyici. Kum saatlerinin küçük kumullarının hareketini düzenleyen içsel bir rüzgâra sahip olduğuna inanılır. Bilgece gecikmiş âşıklar da içlerinde, bedenlerinin tüm hareketlerine rehberlik eden buna benzer bir rüzgâr edinip onu geliştirir. Ama bu özellikle sevilen beden üzerinde hızlanmalarına neden olan bir ritim kazandırır onlara.

Yirmi İki

Mogador'da 'kalbin', en hatasız gösteren ya da hiç değilse en saygı duyulan saat olduğu kabul edilir. Ve yalnız güvenilir olduğundan değil, ayrıca her anın derin ayrımlarını fark edebilen hassasiyetinden; âşık olan, korkan, duygulanan bir saat. İrkilişleri ikiden fazla kişi ve bazen de herkes tarafından paylaşılan yaşamsal tarihlere dönüşür. Bu şehrin geçmişi heyecanlı kalpler tarafından ölçülür. Bir şairin de "bedenin müziği" olarak adlandırdığı üzere damarlardaki kanın ritmi Mogadorluların milli marşları gibi bir şeydir. Heyecanlanmış bir kalple sevişmek onun için en iyi şekilde yorum yapılmış ve söylenmiş bir şarkı gibidir. Öyle ki resmî törenlerde en yurtsever Mogadorluların savaşçılardan daha coşkulu bir nidayla kendilerine özgü marşlarını neredeyse inlediklerini duyan yabancılar korkuya kapılır.

إِثْنَانِ وَعِشْرُونَ

Yirmi Üç

Mogador'da çok saygı duyulan bir başka saat de duygulandırıcı ısrarıyla denizdir. Dalgalar, şehirde her şeye dokunan süreklilik ritmiyle inatçı bir duygu ekerek surların üzerinde gider gelir. Derinin, giysinin, kuytuların, kitapların ve hatta havanın nemi burada zamanın apaçık ölçütüdür. Mogador'da zaman akışkandır. Onun, susuzluğu yatıştırdığı ve âşıkların birbirlerine nüfuz edişlerine yardımcı olduğu iddia edilir. "Aşka zaman tanı" cümlesi bal sürülürken sıklıkla duyulan bir söylemdir. Ve tüm bunlara durgun bir gülümseme eşlik eder.

Yirmi Dört

Öyleyse denizin geniş saatinin sarkaçları dalgalar ve gelgitlerdir. Mogador'daki âşıklar, şehirlerinin bu geniş tuz saati içinde buyurduğunu kabul eder ve arzulanan karınları ve sırtları tıpkı bir dalganın okşayacağı gibi okşamaya çalışırlar. Gök cisimlerinin manyetik zamanına coşkuyla sarılarak aya itaat eden gelgitler gibi birbirlerine geçerler. Sevmek burada zamanı ölçmektir.

"Ellerimle zamanına dokunmama izin ver" cümlesi her ne kadar çaresiz gözükse de hasreti çekilen mahremiyeti talep etmek adına kullanılan yaygın bir ifadedir. Ancak olur da biri burada aşığına "Bana zaman ver," derse bu onun açıkça müstehcenlikle meşgul olduğu anlamına gelir. Bu kimileri için bir hakaretken kimileri için de tahrik edicidir. Mogador'da zaman kimseyi dışlamaz.

Yirmi Beş

Mogador'da zamanı ölçmenin bir başka yolu da şarkı söyleyip dans etmektir. Kalp, derinlerdeki bir davul ya da eğer tercih edilecekse derinin altına iyice gizlenmiş kastanyetlerdir. Ritüel bir tür sazdır bu. Atardamarlar gibi yaylı *gimbri*. Zapt edilemeyen kan cinsel organlarını dalga dalga doldurduğunda zaman âşıkların damarlarında dans edip hacmini genişletir. Ve şifrenin düzenini yeniden oluşturarak atıp durur (bir, iki, üç/ bir, iki). Kırık bir ayna gibi dağılmış zamanı ölçmek için, diğerlerinin bedenlerini bulmak için dans edilir. Ve eğer her şey belli bir zarafet ve maharetle yerine getirilirse birinin zamanının diğerinin zamanı içinde bulunduğu o ana varılır. Âşıklar bir olduklarında, birlikte ses çıkarıp dans eder gibi kalp atışlarını takip ettiklerinde bir saatin başka bir saat içine geçtiği söylenir. Ama dikkat, aynı zaman dilimini işgal ederek mutlak bir kesinlikle eşleşirlerse bu iyi değildir. O vakit ciddi taşikardi krizlerinde süregeldiği gibi durur zaman.

Yirmi Altı

Mogador meydanlarında her gün, eski bir pazar merdiveninin altında, un çuvallarından oluşturulmuş alelade bir duvarın gölgesinde hızla sevişmeye başlayan gizli bir çiftin hikâyesi anlatılır. Acelelerinden ve ayrılmak istememelerinden dolayı çift "hızlı sevişmelerini" bitirdiğinde yirmi yedi yıldan fazla zaman geçip gitmiştir. Nikâhlı eşleri yeniden evlenmek zorunda kalmış, çocukları göç etmiştir. Onları gözeten un bile onlar fark etmeden ve fark edilmeden ekmeğe dönüşmüştür. "Olan oldu," diye anlatır Salyangoz Meydanı'ndaki hikâyeci, "ki böyle bir şey ilk kez vuku bulmuyor Mogador'da. Birbirlerini arzulayanların aşırı sabırsızlığı zamanın yüzeyini yakıp kül eder, herkesin bildiği gibi bu yüzey ipektendir ve âşıklar takvimin uçurumlarından birine düşer. Aşk yaparken her zaman bize, yalnızca bizim aşkımızın ebedi olduğunu hissettiren türden bir uçurum."

Yirmi Yedi

Ritmik bir ısrarla Mogador'daki zamanın bedene başka bir girişi olduğu şöylenir; derin ve uluorta bir cinsel ilişki, uzun ve güzel bir gece, bastan çıkarıcı bir gizem. Bir tezahür.

IV

Mogador'da Işık

Yirmi Sekiz

Mogador'da pencerelerin ölçüsüz bir açlıkla havayı yuttuğunu ve geceyle gündüze boğulmuş bu havanın odalarda ışığa dönüştüğünü söylerler. Mogador'da hazzın titiz bir şekilde, tüketici bir haz tarafından ortaya çıkan bu ışıktan kaynaklandığı da söylenir. Derinin altına ağır ağır, derince, oldukça nazik bir şekilde yerleşmiş ışık. Bunun uzantısı olarak kişi parlak bir fikri olduğunda "Bana bir hava esti," der. Bir kadın, birini arzuladığında ve bu arzuyu gülüp ışıldayan gözlerine yerleştirdiğinde "Kadın havalı baktı," denir.

ثمانية وعشرون

Yirmi Dokuz

Bunun tersi de gerçekleşir ve ışık havaya dönüşür ancak bu görüleceği üzere yalnızca gündüzleri meydana gelir. Pencereler yakalayabilecekleri tüm güneş ışığını tükettiğinde, onu binalar içinde havaya dönüştürdüğünde ve ılık rüzgârın yoğun esintisi gibi dolaştırdığında. Onun altın sarısı sıcaklığı evlerin ve arzulu bedenlerin en karanlık köşelerini ısıtır. Liman üzerinde meltem esmediğinde "Hava kara ağzını açtı," denir.

Otuz

İleri geri. Işığa dönüşmüş hava ve havaya dönüşmüş güneş, odaları hiçbir yerde şahit olunmamış bir bütünlük hissiyle doldurur. Bu bolluk hissiyatının ağırlığı ve hacmi yabancılarca açıklanamasa da sakinlerinin anlık bir gülümsemesi sayesinde ölçülür. Işık ve hava bir olduklarında ve beklenmedik bir şekilde bedenlerine yerleştiğinde dudaklarının kenarı kati bir şekilde gerilerek tepki verir. Yalnızca Mogadorluların tanıdığı, ihtiyatlı ama açık bir gülümseme üretir.

Otuz Bir

Işık, hava ve bereket gelgitlerini tekrar tekrar âşıkların bedenlerine bırakır. Bu nedenle Mogador'da, sırt bitiminde başlayıp bacakların arasından hızla geçen çizgi daha da derinleşir. Mogador'da rüzgâr, surlar üzerinde esince göğüsler kalkar, kalçalar sertleşir, hayâların damarları daha bir belirginleşir ve kasıklardaki tüyler ışık onlara vurduğu her an darmadağın olur. Bu dağınıklıksa benim için gizemli bir şekilde gölgelerin aniden sarsıldığı, hatta dövme çizgilerinin bile birbirine karıştığı, tüylerinden tamamen arındırılmış kasıkları da içerir.

Otuz İki

Mum ışıklarının yer çekimi kuvveti vardır ve evdeki eşyalar eğer çok hafiflerse ansızın etraflarında dönmeye başlayabilirler. Bunu öyle yavaş bir şekilde yaparlar ki çoğu insan farkına bile varmaz ve düzensizliğin kendilerine hâkim olduğunu düşünürler kolayca. Bilinmedik bir nedenden dolayı nesneler saat ibrelerinin tersi yönde döner. Derler ki bu şömineye, mangala veya yanan mumdaki ateşe kazara bakanları hipnotize eden ve bakışlarını ondan alamamalarına neden olan o optik yer çekimi kuvvetinin aynısıdır.

Otuz Üç

Ateş böcekleri bazı takıntılı fikirleri ile uzun süre karaya ayak basmamış denizcilerin gözlerinde ışıldayan arzuyu birbirine karıştırır. Bu yüzden Mogador'da, çok çok uzaklardan karaya ayak basma vakti geldiğinde titreşen bir hale gibi limana yaklaşan ateş böceği sürüsü görülür.

Otuz Dört

Mogador'da âşıklar birbirlerine, önceleri limandaki eski sazlıklarda çokça bulunan, fosforlu oldukların-dan geceleri ışıldayan öteki böcekleri toplayıp hediye eder, *pyrophorus* böceklerini. Ebedi aşk yeminini onlarla ederler çünkü böcek ölse de akıl almaz parlaklığı sönmeyen tek hayvandır. Kuruyunca onları öğütüp argan yağıyla karıştırır ve âşıkların öpüşmeden önce gizlice dudaklarına sürdüğü bir macuna katarlar. Bu "ışık merhemine" afrodizyak güçler atfedilir. Ve gecenin karanlığında, dudakların sevilen kişinin bedenine bıraktığı öpücüklerin parlayarak açığa çıktığını görmek heyecan uyandırıcıdır. Mutluluğun çok yoğun olduğu anlarda âşık bedenlerin içten içe parladığı ve onları ele veren bu ışıltının birkaç gün sürdüğü söylenir. Giyinirken cinselliklerinden yayılan o yoğun ışığı gizlemeye çalışsalar dahi gözlerindeki ışıltı aşikârdır. Mogador'da iyi bilinen bir şiir, sevdiceği bacaklarını aralayınca onu hazırlıksız yakalayan ışıltının âşığın görme yetisini kaybetmesine nasıl sebep olduğunu anlatır. Işığa dalmak için duyduğu kökten arzuyla harekete geçen şair, tüm duyularını kullanmaya, gözlerini korumaya ve aydınlatılmış güzelliğe dikkatli

bir şekilde elleriyle, kulaklarıyla, burnuyla ve diliyle bakmaya zorlar kendini. Mogadorian ışığın böylelikle âşıklara her yönden daha fazla görüş yetisi katıp içten içe onları dönüştürdüğü söylenir.

Otuz Beş

Kadınların gözündeki arzu (hamamdan rahatlamış bir şekilde çıktıklarında) ayın parlaklığıyla benzerdir, tüm çıplaklığı oldukça sakin bir şekilde aydınlatır. Ancak aynı zamanda kadınlar kadar erkekleri de fazlasıyla etkisi altına alan kararlı bir yer çekimi kuvvetini tetikler.

Otuz Altı

Mogador'daki pencerelerin ayın tüm ışığını bir yıl yutup bir yıl yutmadığı söylenir. Ancak bunun hatalı bir izlenim olduğunu taahhüt edenler vardır çünkü bunlar Mogador'un pencerelerinden gece ışıldayan, ay ve tüm şehir de dâhil olmak üzere her şeyi aydınlatan arzu dolu kadınların gözleridir. Ayrıca bakışlarını âşıkların esmer tenine beden tarafından ısıtılmış gümüşi bir tonda yönelten ay değil, yine kadınlardır. Üstelik bunu titiz bir telkâri dokunuşuyla yaparlar.

V

Tarih ve Nasıl Yazıldığı

Otuz Yedi

Mogador tarihinin bulutlarda yazılı olduğunu söylerler. Herkesin de bildiği üzere bu şehirde bulutlar, insanların ve bazı memeli hayvanların hissedip hissedebilecekleri en sadık yansımadır. Bulutlar aynı zamanda geçmişin ve geleceğin yazılarıdır. Tıpkı tarihteki diğer el yazmaları gibi.

Otuz Sekiz

Mogador tarihini rüzgâr alır götürür. İşte bu yüzden tarihi anlattıklarında ya da onu herhangi bir şekilde muhafaza ettiklerinde bunu "bulutların kırpılışı" olarak adlandırırlar.

Otuz Dokuz

"Bulutların kırpılışı" işini esasen Salyangoz Meydanı'ndaki hikâye anlatıcıları üstlenir ama ara sıra çamaşırhaneler, halka açık fırınlar, hamamlardaki kadınlar ve hatta öğleden sonraları kahvehanelerin teraslarındaki bazı erkekler de bu işe el atar. Hattatlar onları öyle güzel sözlerle çizer ki insanlar gökyüzüne veya ateşe bakıp tarihleriyle gurur duydukları anlardaki gibi zevkle bakar onlara.

Kırk

Tarih veya daha doğru söylemek gerekirse hikâyeler işlemeli kumaşlara gizlenir sonraları. Onun geometrik sırlarını bilmeyen biri için okunması oldukça güçtür. Bunlara "hafızanın kumaşları" denir ve onları okuyabilenler aynı hikâyeyi asla iki kez anlatmaz. Bu kumaşların yaşadıklarına inanılmasının nedeni de budur. Hafıza da bulutlar ve tarih gibi hareket etmeyi ve tuhaf, şaşırtıcı şekillere bürünmeyi bırakmaz.

Kırk Bir

"Hafızanın kumaşları" karedendir ve peçete kadar küçüktür. Her kenarı iki karış ölçüye sahiptir. Bu yüzden bir misafirperverlik ve nezaket adabı olarak Mogador'daki konuklara "Tarih sizin ellerinizde," derler. Diğer kültürlerde "Burası sizin eviniz," dendiği gibi. Her bir kumaş, dolambaçlar oluşturan rengârenk işlemeli geometrik şekillere sahiptir. Ve dört bir yanına dikilmiş, Afrika'nın bazı köylerinde madeni para olarak kullanılan salyangoz sıraları sarkar bu kumaşlardan. Rakamsal tarihler ve nüfus sayımları bu salyangozların içindedir derler ama aynı zamanda afetlerde acının ve bayramlarda neşenin de ölçüsüdürler.

Kırk İki

Ancak ve ancak oldukça özel "bulut giyme" ve tarihini rüzgârda sallama ritüellerinde kullanılan bu kumaşlarla birçok kez harikulade *kaftanlar* ve *dyelabalar** dikerler.

* Dyelaba, djellaba veya chilaba özellikle Fas'ta kullanılan kapüşonlu uzun bir elbisedir. (ç.n.)

Kırk Üç

Kim ki bu kumaşlardan birkaçını biriktirip üst üste koyarak bir yanından birbirlerine dikerse Mogador'da buna "kitap" adını verdikleri söylenir. Parşömen üzerine yapılmış ve metalik renkler ile kahramanların kanı sayesinde aydınlatılmış, son derece güvenilmez ama bir o kadar da imalı bazı kopyalar mevcuttur. Mogadorluların "kitap" sözcüğünü, şekli ineğin midesinin bir kısmını oluşturan sayfalı yapıya benzediğinden kullandıkları ve Meknes yakınlarındaki Volubilis şehrinde bulunan Romalıların, midenin bu kısmına yemeklerinde özellikle değer verip ona *librium* adını vermelerinden esinlendikleri söylenir. Çünkü Mogador'da yemek yemek ve okumak arasında çok yakın bağlar vardır. Bunlar bir araya getirilmiş iki gerçekliktir.

Kırk Dört

Mogador'daki kütüphaneciler tarihi 'lezzet krallığı' içerisinde sınıflandırır. Hemen mutfağa bitişik, rüzgârın içerisinde taşıdığı tuz ile özdeşleştirilerek ve sevme sanatından bazı bölümlerle. Her şey bir yana, âşıkların şevkle eşlerinin cinselliğinden "beslendikleri" yerde. Bu sınıflandırmayla tarihin beden bütünlüğü içerisinde okunduğu ve her bir kişinin bunu kendince ve kendi beğenisiyle yaptığı vurgulanmaktadır. Muazzam bir sözlü hazdır tarih. Dişlerdense dudaklar ve diller kadar, hatta onlardan da fazla. Tarihin "lezzeti" vardır. Onu anlatarak hazırlayana ait, oldukça kişisel bir el ayarıdır bu ve lezzetiyle dinleyenlerin damağına hitap eder.

Kırk Beş

Ve Mogador'un her bir köşesinde, hikâyeleri aşırı dikkatli, hipnotize olmuş bir sabitlikle dinleyenlerin "bulut yeme" durumunda bulundukları söylenir.

VI

Derinin Yazdırdıkları ve Dönüşümleri

Kırk Altı

Mogador'daki herkesin, derilerinin en altına kazınmış bir dövmeyle doğduğu söylenir. En uzun ayak tırnağından saçın uç noktasına kadar. Neredeyse hiç görünmeyen dövmeler derin ve iyi gizlenmiş yazılardan derinin yüzeyine doğru süzülür. Ebeler itinayla yeni doğanlarda leke veya benler şeklinde tamamen kaza eseri yüzeye çıkmış benler arar. Eğer bulurlarsa sevinçle haykırır ve "yuyu" adını verdikleri gırtlaksı bir ninni söylerler. Lekeler yeni doğanın hayatta kalacağının belirtisidir çünkü oraya işlenmiştir. Geleceği var. Mogador'da küçük büyük kehanetler ve muskalarla kaplanmış olarak doğan hemen herkes gibi. Ayrıca el ve ayak parmaklarının arasına gizlenmiş efsane parçaları, aşk mektupları ve şiir, hem de çokça şiir taşırlar. Yani her yeni varlık geleneklerin, yaşayan kültürlerin ve paylaşılan tutkuların yaratıcı bir şekilde hayatta kalması ve yenilenmesidir. Bir de biraz daha kuşkuyla, bir veya daha fazla efsanevi romanın aniden, bazı kişilerin tırnaklarının altından ortaya çıkabileceği de söylenir.

Kırk Yedi

Bu yazıları okumak her insanın yetisinde olan bir iş değildir ancak deri üzerinde yazılı bulunan gücünü, varlığını, kutsallığını ve hükmünü er geç ortaya koyar. Beden üzerine önceden yazılmamış hiçbir şey bilinemeyeceği gibi gerçekleşmez de. Onu okumak çok önemli bir iş olsa da deride bulunan her şeyi bilmek oldukça zordur. Bu ise limanın en canlı ve rahatsız edici gizemlerinden biri olmaya devam eder. İnsanlar Mogador'a işte bu yüzden dikkatle bakarlar. Yakından ya da uzaktan, yürürken ya da hareketsizce beklerken. On meraklı okur olan parmak uçları aracılığıyla birbirlerinde hikâyeler ararlar. İnsanlar birbirleriyle normal bir tokalaşmanın ötesinde, her zaman diğerinin boynuna ve bileklerine de sıkça dokunarak selam verirler.

Kırk Sekiz

Gizli yazının dirseklerde daha açık ve pürüzlü hissedildiği söylenir. Bu nedenle iki kişinin gözlerinde sabit bakışlarla, hafif bir gülümseme ve dirseklere atılan ufak çimdiklerle selamlaştıkları sıklıkla görülür. Mogadorlu ailelerde dirsek ve dizleri iyi okuyabilenlere çok değer verilir. "Hayaları ve döl yolu dudaklarını" okuyan efsanevi okuyucular kadar olmasa da. İki uzmanlık alanına, "buruşuksuz ve buruşuk olanı" da dâhil ederek. Mogador'un sofistike ve tuhaf, asırlık mesleği. Çok iyi kazandıran bir iş olmasına rağmen bu mesleği sürdürenler bir süre sonra kronik sırt ağrısı, göz yorgunluğu ve bastırılamaz susuzluktan mustarip olurlar.

ثمانية وأربعون

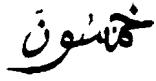
Kırk Dokuz

Mogador'un tüm ritüellerinde bu derin yazı dikkate alınır. Birçok Mogadorlu ise özel olarak deri altındaki yazıları okumakla, bazen de düzeltmekle ya da silmekle uğraşır. Her ne kadar bazı deriler silinmesi imkânsız ve hatta bazıları da çözümlenmesi mümkün olmayan kehanetler barındırsa da. Kendilerine zarar verecek şeyi bilmemeyi tercih eden bilge kadınlarsa "Şansıma böyle denk geldi," der. Dik başlı, iyi şans hırsıyla yanıp tutuşan, hayatı bir maceracının gözünden gören iyimserler ise onları bir ihtimal mutlu edebilecek şeyleri önceden tatma olasılığından daha kolay etkilenirler.

Elli

Kişinin aklını yitirmesinin, bu yazıların bazı satırlarının üst üste gelmesinden, düzenlerinin bozulmasından, bulunmamaları gereken yerlere kaymasından kaynaklandığını söylerler. Olası bir tedavi yöntemi ise deri üstüne başka türde bir dövmeyle yeniden yazı yazmaktır. Belirgin ve genellikle *kına* ile yazılanlar. Görünen ile görünmeyen arasında her zaman bir bağlantı ve pencere görevi gören yüzey yazıları. Ancak çok derinlerde düzeni bozulmuş olanları toparlamak her zaman mümkün değildir. Dövmeciler yeni yazdıklarının yanlış ya da aslından fazla olduğunu genellikle geç fark eder. İşte o zaman her şeyin daha da kötüye gitme riski çıkar ortaya.

Elli Bir

Kimileri aşkın deriye kazara yazılmış yazılardan kaynaklanan bir tür delilik olduğunu, bu yazıların aynı kaçış noktasındaki iki kişinin dağınıklığını, âşık olunan bedende düğümlendiği yanılsamasını yarattığını savunur. İki düzensizliğin ani kompozisyonundan doğan tesadüfi perspektif âşıklar tarafından "kaderin işi" olarak algılanır. Onları yatıştırmak için bunun yalnızca bir perspektif meselesi olduğunu söyleyenler haklıdır.

Elli İki

Ebelerin de bildiği gibi bedenin hayat boyu çıkaracağı sesler yeni doğan bebeğin derisinden de okunabilir. Sevgi sesleri ve başarısız sindirimler, iç çekişler ve gülüşler de dâhildir buna. Bu yüzden bazı bebekler yazıyla dolu, sert ve lekeli bir deriyle doğduğunda ebelerin kendi kulaklarını tıkadıkları söylenir. Böyle gürültülü durumlarda hayal edilebilecek her şey yazılıdır, en derindeki arzlar bile.

Elli Üç

Âşık olunan bedendeki arzunun suskun sesleri, sadece olaya karışanların duyabileceği o inatçı uğultular nelerdir en nihayetinde? Yazılarıyla, işaretlerinin uzantı ve hareketleriyle bütün bir beden olduğu söylenir. Her bir beden, anbean, her adımda ilerleyip diğerine dönüşen uyurgezer bir sözcük gibidir.

Elli Dört

Hayvanların da derilerinde kendi karakterleriyle seslerini taşıdıkları söylenir ancak başka bir şekilde yazılıdır bu. Jaguarın kesikli çizgileri, lekeli sinsiliğinin ardı sıra gelen dramatik kükreyişiyle onun sessizliğine delalettir. Kuşlar mesela, eşsiz bir şekilde şakımalarını sağlayan notalar taşırlar tüylerinde. Herkesin inandığı ama görmezden geldiği antik Mogador efsaneleri, kuş gibi tüyleri bulunan ve sesleriyle istedikleri kişiyi baştan çıkarabilen adamlardan bahseder. Bu efsaneler jaguar derisiyle örtünen, onlara sırt dönülmemesi ve cinsel bir zevk sunulmaması öğütlenen vahşi ve tehlikeli adamlardan da bahseder. Derilerinde bedenlerini yakan bir hayvan nüksettiğini hisseden insanlardan. Ama yine de insan ya da hayvan, hepimiz er geç bu duyguyu paylaştık ya da paylaşacağız. Çünkü "içimizdeki hayvan tutuşmaktadır"

أربعة وخمسون

VII

Kütüphaneler ve Oralarda Yaşayan Varlıklar

Elli Beş

Mogador kütüphaneleri, mantıksal olarak insanların derisine atalarından kalma yazılanların dönüşüme uğramış uzantılarıdır. Mogador'daki kitapların narin sayfalarının dövmeli deriyle korunması tesadüfi değil. Zaten kütüphaneler ve müzik aynı durumun farklı biçimleri olarak görülür, derinin oldukça başarılı başkalaşımlarının.

Elli Altı

Mogador'daki her açık kitap bizi içten içe dans ettirmeye her daim hazırdır. İçimize sevinçle ve hızla nüfuz etmesi için sayfalarına bir göz kırpışı, bir parmak dokunuş yeter. İçeri girdiğindeyse her bir kitap akışkan damarlarımızdan kendince ilerleyip etimizin beklenmedik bölgelerine yerleşir. Kimileri bunu bel çevresinde yer eden yağ artışı olarak gözlemler. Kimilerindeyse harekete hazır kaslara dönüşür. Kitapların, onlara cinselliklerinde tutarlılık, incelik ve derinlik kazandırdığı gibi bir hisse kapılanlar da eksik değildir. XVII. yüzyıl filozofu Robert Burton'un vazgeçilmez eseri *Melankolinin Anatomisi*'nde de kanıtlandığı üzere birçok kitabın soğurulması, derin düşüncelere daldıran bir üzüntüye yöneltir kişiyi. Mürekkebin tonu, kanı ağırlaştırıp kara safrayı artırır. Onu bedenlerinde sarı safraya, yani öfkeye dönüştürme eğiliminde yaşayan tek kitap okurlarının aksine. Onların mürekkepten daha fazla kâğıt soğurdukları söylenir. Asabi mizaç, birtakım bağımlılıklar geliştirmiş çevrelerce kutsal kabul edilen bu eşsiz kitaplardan beslenir.

Elli Yedi

Her yeni kitap, Mogador'daki her yeni doğumun metaforu olarak kabul edilir. Ya da bir yabancının mutlu ziyaretinin. Şehirde muhafaza edilen kitapların sayısı da her zaman sakinlerinin iki katı kadardır. Bu nedenle kütüphanecinin en büyük sorumluluğu nüfusun, göçlerin, savaşların, üreme coşkusunun veya vebaların artırıp azalttığı bu hassas oranı günbegün dengede tutmaktır.

Elli Sekiz

Ters bir hesap da cereyan edebilir, bir güve ya da böcek istilası kütüphaneye girip kitapları yediğinde halk bunu korkunç bir alamet olarak algılar. Savaş ya da feci hastalıklar bekler. Bir tür gururla ama aynı dozda kederle derler ki burası tarihinde en trajik sahnelerin kütüphanelerinde olup biten bir şey yüzünden vuku bulduğu tek şehirdir.

Elli Dokuz

Mogador kütüphanesinin çok hoş bölümlerinden bazılarına geceleyin yan yana bırakılan iki kitabın sabaha üç kitap olarak uyandığı söylenir. Çiçekleriyle ilgilenen bir bahçıvan gibi kütüphaneci de "mutlu kâğıt geceleri" ekip biçer. Karşıt kitaplar arasında savaş çıkmamasına da özen gösterir. Kütüphane içindeki düzende aradığı, ana farkları apaçık olmasına rağmen benzer fikirlerin birbiriyle ille de örtüşmeksizin bir kitaplıkta kesişebileceğidir.

Altmış

Mogador kütüphanesinde, sağlıklı kültürel çeşitliliğin ve dolayısıyla kitaplar arasındaki melezliğin ortaya çıkmaktan çekinmediği söylenir. Bu bitmek tükenmek bilmez verimli çeşitlilik onun dayanağıdır. Binanın ucunda Yahudilerin, Hristiyanların ve Müslümanların kutsal kitapları kusursuz bir geometri oluşturarak bir arada yaşar. Ve Mogador kütüphanelerinde, "tek bir kitabın kökten dincilik felsefesi" yasaklarını dayatamaz.

Altmış Bir

Bu kütüphanedeki kitapların çok acayip güçleri bulunur, ne zaman ki bir Mogador kitabı açılır, evrenin herhangi bir yerinde bir yıldız patlar ya da kışı Meksika'daki sönmüş yanardağlar arasında geçirmek için Kanada'nın kuzeyinden beş bin kilometre yol kat eden iki yüz milyon kelebeğin tuhaf göçü başlar. Ya denizler çekilir ya da bütün keçiler argan ağaçlarının tepesine çıkar. Sahra'nın girişini sabırla koruyup gözeten Mogadorlu ağaçların. Veya Bosna Hersek'in bilinmedik bir tavan arasında bulunan bir dâhi, savaşta yerle bir edilmiş güzel Saraybosna kütüphanesine adadığı senfoniyi besteler. Veyahut New York'taki bir stüdyoda, üretmeyi seven Anglo-Meksikan ve Katalan bir heykeltıraş bronzdan, eşi benzeri görülmemiş böcekler yaratır -Darwin'in yasalarına açıkça meydan okuyarak iki yüz milyon yıldır değişmeden ve uyum sağlamadan her baharda New England ve Yucatan Yarımadası sahillerinde üreyen ve bilim adamlarının "yaşayan fosiller" olarak tanımladığı at nalı yengeçlerinin umulmadık yeni bir türünü.

Altmış İki

Gölgelerde köşeye kıstırılmış Mogador'a ait bazı kitaplar arasından öyle tuhaf bir parıltı yükselir ki havayı göz kamaştıran bir canlılık ve etrafını kükürt kokusuyla doldurur. Bu kitapları açmaya birkaç yüzyıldır kimse cesaret edememiştir. Şehri etkisi altına alıp canlı her şeyi yok eden son çekirge saldırısından bu yana. Milyonlarca çekirge Sahra'yı haftalar boyu yalnızca birbirlerini yiyerek geçtiğinde susuz ve aç bir hâldeyken ilk karşılaştıkları yaşam alanı Mogador olmuştu. *Sahra Göçlerinin Kısa ve Taşınabilir Tarihinin* ortaya koyacağı üzere Mogador o çekirgeler için de arzunun şehri olmuştu.

Altmış Üç

Mogador'da antik bilimsel yaratıklardan modern ve geniş bir şekilde resmedilmişlere kadar hayvanlarla ilgili tüm kitaplar demir parmaklıklı dolaplarda muhafaza edilir. Çünkü bu kitapların geceleri bir o yana bir bu yana raflarda koşturdukları işitilir. Kuşlarla ilgili kitapların yaprakları diğerlerinden daha erken döküldüğünden iki-üç dikişe ihtiyaç duyarlar. Denizler ve nehirler hakkındaki kitaplar daha kolay küf istilasına uğrar. *De Re Metallica* gibi madencilik üzerine yazılmış kitaplar hazineye dönüşme eğilimi gösterir ve onun üzerine çalışmak "metal özelliklerine sahip" okurlar gerektirir, biraz haris ve katı okurlar. Macera kitaplarının diğer tüm kitaplardan daha hızlı dönen sayfaları vardır. Okurken bedeninin derinliklerine işleyen görünmez eller çıkıverir şiir kitaplarından. Ahlak, kanon hukuku ve teoloji ile ilgili olanların sayfaları gıcırdar ve dikiş yerleri o kadar genişler ki bazen harfleri bile örter. Mistik yazarların kitapları onlara kimse el sürmeden açılır. Mogador'la ilgili kitaplar, artan ve başıboş bir arzuyla ve her zaman duyusal bir oburlukla sevildiklerinden şanslıdırlar. Böyle olmasının birçok nedeni arasından, Mogador'la ilgili

kitapların sayfalarının kendilerinden daha öteye erişip okurların derisine ve etine uyurgezer gibi işlenmeye devam etmesi öne çıkar. Hatta denir ki kendilerine yalnızca bir kez dokunmuş olan kişi bile bunu hisseder. Özellikle bilinmese de o geçmiş ve gelecek okurlar aynı zamanda bu kitaplarda ikamet edenlerdir.

VIII

Mogador'da Bedenin Temel Müziği

Altmış Dört

Mantıksal açıdan bakıldığında Mogador'daki bütün müzik, eskiden hayatta bulunmuş ve şimdi yaşayan sakinlerinin derisidir. Onların dünyadaki varoluş şeklinin, uyumlarının ve uyumsuzluklarının, kalıcı ve geçici taşkınlıklarının, güneş batarken hissettikleri hüznün ve bununla eş zamanlı olarak ay göründüğündeki sevinçlerinin bir uzantısıdır. Mogador'da deri sözcüğü antik bir isme sahiptir ve davul ile eş anlamlıdır. Anlatıldığına göre birkaç yüzyıl evvel, ölen insanları gömmeden önce derilerinden davul yaparlarmış. İşte bu yüzden çok eski evlerin duvarları oraya asılmış saygıdeğer küçük davullarla doludur. İnsanlar bu davullara itinayla saygı gösterir ve merhum akrabalarını hatırlamanın bir yolu olarak çalmak için onları asılı bulundukları yerden indirirler. Şehre denizden şiddetle giren ve onları derin, belli belirsiz ve ritmik notalar üreterek sallayan alize rüzgârlara karşı yerleştirirler çoğu zaman bu ufak davulları. Akşamın ilk alize rüzgârı ölülerin enstrümanlarına dokunduğundaysa buna Requiem Rüzgârı adı verilir.

Altmış Beş

Mogador'da deriye verilen tüm değerle beraber şehirde, kalbin en çok takdir edilen enstrüman olduğu söylenir. İnsanlar kendi kalplerine dokunmak yerine diğerlerinin kalplerine dokunur. Bu Mogador'a ait arzu müziğinin temel yasasıdır. Velhasıl bu en az iki kişiyle çalınabilen bir enstrümandır. Her insanın kalbiyle yapabileceği tek şey, kalp uzaktaki biri yüzünden sarsıldığında onun ritmine göre dans etmektir. Ancak yüzden fazla katılımcının bulunduğu kalp orkestraları da kurulur. Bunlar ise "Samimiler" olarak isimlendirilen kitleler hâlinde şarkı besteleyip koreografiler üretmeye meyillidirler.

Altmış Altı

Şehrin çeşmelerindeki suyun tertibi ve iyileştirilmesi için tüm sesler beşikten eğitilir. Ergenlik dönemine ulaştıklarında hassas kemanlar da dâhil olmak üzere her türlü yaylı çalgının üstadı olurlar. Şişmanlar denizin karşısına geçerek eğitir seslerini. Çok zayıf olanlarsa kardan kaçan göçmen kuzey kuşlarıyla tüm gün güneşe şarkı söyler. İhtiyarlar ses ayarı yapmayı öğrenmeye devam eder ve yalnızca kendilerinin işitebileceği notalar üretme yetisine sahiptirler. Bunlar sadece fezanın değil, zamanın da ötesinde seyahat eden seslerdir. "Uzun gölgelerin sesleri", "nostaljinin müziği". Yine de cenazeden çalınmışa benzeyen sevinçli bir nota yeşerir beklenmedik yerlerde.

Altmış Yedi

Her köşesi ve hatta kıvrımlı sokakları bile o denli müzikle dolu bir liman ki şehirdekilerin en çok değer verdiği şey duyulamayan ama görülebilen müzik. Kompozisyonu ve uyumu, belirli oranları ve tekrarlanan melodilerinde ruhları yöneten dramatik bir çizgiye sahip. Gözlere hitap eden müzik. Âşıkken ağır ağır yürüyen genç kızların narin ve derin hareketleri. Günbegün pazar yerinde para ve eşya alıp veren ellerin senfonisi. Balıkçıların ağlarını uzun hareketlerle savuruşu ve bu ağları ufak el hareketleriyle onararak yeniden örüşleri. Timbuktu'dan tuz yüklü develerle Sahra'yı geçen kervanlar şehre girdiğinde dört zaman dilimine bölünen karmaşık geçit, surların gerisindeki pencerelerinden ufka bakanların kirpik oynatışı. Şehirdeki ressam fırçalarının nemli tuvaller üzerinde vücut ağırlığının binde biri oranında uygulanan baskıyla çıkardıkları ses. Çatılardan, kulelerden ve siperli duvarlardan her şeyi gizlice izleyen kedilerin baş çevirişi. Her gün ufkun ardındaki sonsuz ve zorlu gün batımı.

Altmış Sekiz

Başka şehirler ve kültürlerde kabaca bastırılan, bedenin tüm sindirim işlevlerinin bir parçası olarak çıkardığı sesler burada kaçınılmaz kabul edilir. En kaba hâlleriyle müziğe benzedikleri iddia edilmez pek tabii ancak sanki hiç var olmamışlar gibi ya da insanlardan böyle bir şeye sahip değilmişler gibi davranmaları da beklenmez. Aksine, bedensel herhangi bir ses olarak bilinir ve eğitilirler. Sesleri, onları yayan ve dinleyenler arasındaki mevcut ilişkinin derecesiyle ve samimiyetle ilişkili olarak sonsuz bir kibarlıkla ayarlanır. Halka açık konserler düzenlenmez onlardan. Diğer kültürlerde bağırsaklardaki uygunsuz patlamalar olarak kabul edilmelerine rağmen insanlar bu "gürültüler" ile müzik yapma konusunda eğitimlidir. Bu mahremiyete ait müziklerden biridir. Onu paylaşmak büyük bir samimiyet göstergesidir. Bunlar bedenin ufak hazinelerine benzer ve her önüne gelenle zevkine varılamaz.

ثمانية وستون

Altmış Dokuz

Mogador'daki hamamda "enstrümantal" olarak adlandırılan, müziğin çıkacağı dolaylı aletin insan bedeni olduğu bir masaj çeşidi sunulmaktadır. Bu masaj ancak ve ancak buhar organizmadaki tüm gürültülü toksinleri terlettikten, renkli topraklar cildin ölü hücrelerini söktükten, siyah zeytinli sabunlar tüm dokulara yeni bir esneklik kazandırdıktan ve o nadir argan yağları ilahi bir kokuya sahip cevizin afrodizyak kokusuyla hayal gücüne bile tesir ettikten sonra yaptırılabilir. O vakit bu zanaatın ustalarından orkestrasyon tekniklerini öğrenmiş ve beden dışında en az bir müzik aleti daha çalmayı bilen kişilerin yetenekleri ellerine teslim olma zamanı gelir. Onlar bedeni kendileri için her şeyden evvel ayrıcalıklı bir enstrümanlar enstrümanına dönüştürmeyi bilir. En iyi vurmalı çalgı kutusu, esnek rüzgârlar üreticisi, ses tellerinin hassas çalgıcısı. Beden ile bu müziği ortaya çıkarmak bizi arındırır, hem içten hem de dıştan. Onlar bizi yaşamın teyidi olan hayata ve erotik aşka hazırlar. Mogador hamamının sessizliğine içsel bir şekil veren kaprisli buhar kütlesi etten bedenimize bağlanmadan öncekinden daha iyi bir şeye dönüştürür bizi.

Yetmiş

Birbirlerini seven bedenlerin ürettiği sesler Mogador'daki müziğin en karmaşığını oluşturur. Komşularının aşk yaptığını ilk kez duyan yabancılar, güçlükleri seven genç bir bestecinin eseri doğrultusunda, deniz kuşları ve davulların tuhafça bir araya getirildiğini düşünür. Diğerleriyse bunu ürkütücü dalga sesleri ve Mogadorlu Gnawa müzisyenlerinin ruh çağırmak için kullandıkları telli davul ve metalik kastanyet zanneder. Mogadorlu âşıkların ürettiği müziğin hep başka bedenleri davet ettiği de söylenir. Bu yüzden Mogador'un surları ardındaki âşıkların mahrem yalnızlığının yerleşik bir yalnızlık olduğu düşünülür hep.

Yetmiş Bir

Surun ana kulesinin bodrumunda, yalnızca birbirlerini seven bedenler tarafından çalınmak üzere özel olarak yazılmış antik partisyonların bulunduğu muazzam bir kütüphanenin olduğu söylenir. Bunlar bize hayal gücü ve müzik duyarlılığı olan çiftler tarafından keşfedilebilecek sonsuz olasılıkları gösterir. Aşk üzerine yapılan diğer incelemelerden daha derin ve kışkırtıcı oldukları düşünülür ve bu arzunun partisyonlarıyla karşılaştırıldıklarında *Kama Sutra* sınıflandırmaları bile kaba ve sınırlı görünür. Mogador'da aşk eyleminin kıvrılıp bükülmekten ziyade karmaşık ses kitapçıklarına ait bir koreografisi yani bedenin şarkısı olduğuna dair yıllardır bir söylenti dolaşır.

Yetmiş İki

Mogador'daki insanlar bedenlerinin müziğine göre sınıflandırılır. Suyun tefsiri gibi hareket edip ses yayan insanlar vardır. Bunlar değişken, anlaşılması güç, arzu duyulan kişilerdir. Başkaları üzerinde derin bir susuzluk hissi bırakırlar. Diğerleri ateşin müziği gibi öfkeli ve doyumsuzdur. Onlara yakın bulunulduğunda bedenin kendi kendine çıtırdadığı, kendi kendini tükettiği, yandığı duyulur. Yerde sürünüyor gibi hareketler ve topraktan gelen sesler vardır. Güçtürler ve genellikle mahremiyetinize girmelerine izin yoktur, ancak oraya bir kez ulaştıklarında yılın mevsimlerini takip eden verimli ve döngüsel ilişkiler kurmayı garantilerler. Bazılarıysa öyle hafif ses çıkarır ki kesin bir kanıyla havaya ait kabul edilirler. Nefes verirler; etraflarında daha iyi nefes alınır ancak soğukkanlılığı ansızın yok ederler. Ya da yalnızca ortadan kaybolurlar. Bunların, başlıca dört elementin müziğine dönüşerek, onun duygu dalgalarında seyahat ederek Mogador halkının surları üzerindeki gökyüzünün sürekli bir reenkarnasyonuna dönüştüğü söylenir. Mogadorluların derisinin kozmosun derisiyle etini meydana getiren dört elementten oluştuğu söylenir: adını

Kâinat denen ufak çiçekten çalmış, bir bedene benzeyen, aynı zamanda ebedi ve mecazi olarak seslerden oluşmuş bütün bu evrenin. Mogador'un seması işte bu yüzden akıl sır ermez bir varlık olarak değerlendirilir. Ama birbirlerini arzularken, yakınlık duyarken ya da birbirlerinden hoşlanmadıklarında su gibi, toprak gibi, ateş gibi sesler çıkaran varlıklarla temsil edilen cinsten. Mogador'daki kâinatın müziği, arzunun müziğidir.

IX

Mogador'da Değişen Cinselliğin Anatomisi

Yetmiş Üç

Mogador'daki bedenlerin dünyanın başka herhangi bir yerindekilere benzediği ancak onlara yakından bakıldığında çok farklı olduklarının anlaşıldığı söylenir. Onlara belli bir mesafeden bakıldığında ve hissedildiklerinde. Yani onların kontrolüne girilmeye başlandığında. O vakit içeride olmak ya da içeride bulundurmaktan daha esaslı bir şey gerçekleşir. Cinsel organlar, çevrelerinde, kısacası mutlak, içgüdüsel veya hayvansal çekimden bahsetmenin donuk bir başlangıç olduğu, o tarifi mümkün olmayan alanı oluştururlar Mogador'da.

Yetmiş Dört

Mogador'da bedenden bahsedilirken konu cinselliğe gelince bu zihinde, dolayısıyla da dilde tuhaf bir sıçrayışa neden olur. İnsanlar eylemin ve bedenin görünmezliğini vakit kaybetmeksizin tanımlar. Mogadorlulara ait anatominin araştırılması, dokunulmayan ve görülmeyen ancak hissedileni kapsar. Orada "uyurgezerler" olarak tanınan o özel topluluğun, o kastın gönülsüz üyeleri arasında oldukça doğal bir durumdur bu.

Yetmiş Beş

Bu yüzden Mogador'da cinsellikleriyle ilgili konuşurken insanların çok yaratıcı ve hatta hayalperest olduklarına inanılır. Ama bunu övünmek ya da flört etmek için veyahut sahte bir alçakgönüllülükten dolayı yapmazlar. İstisnai hiçbir niteliklerinden dolayı kibirlenmezler. Temel olarak erkeklerde de kadınlarda da cinsiyetlerinin en mühim kısmının her zaman bedenlerin içinde yer aldığı düşünülür. Derinin dışında sarkan ya da dikilen, etli bir çiçek gibi açan ya da buruşup içe göçen kaprisli et parçalarında yalnızca az biraz varlığını gösteren kısım. Ama bu cinsellik değil, henüz onun kabuğu, yara izi, bazen kısmen bedeni içten içe işgal edip diğer tüm organları ele geçiren esas cinselliğin kısa süreli bildirisidir.

Yetmiş Altı

Bu ufak kısımların, onları destekleyen içsel hezeyanlara kıyasla verebilecekleri muazzam hazzın bir serap, başka bir şeyin sembolü, önemli olanın daha içlerde bir yerde bulunduğunun işareti olduğu ve onu âşığın bedeninde aramak gerektiği söylenir. Görünmeyen ile görünen arasındaki ilişkiyi cinsellik yoluyla idrak edenler mutluluk yolunda önemli bir adım atmıştırlar. Gerçek uyurgezerlere işte o vakit dönüşmeye başladıkları düşünülür.

Yetmiş Yedi

Mogador'da çok az insan tarafından kullanılan "Cinselliğinle düşün" sözü, bunu söyleyen kadın ya da erkeklerin son derece aydınlık, ince zekâ sahibi, açık, etkileyici, cüretkâr, aklı başında ve âşıklarına karşı hiç de bencil olmadıklarını anlatmak içindir.

Yetmiş Sekiz

Mogador'da hiç kimse kadın ve erkeklerin cinsel boyutlarından bahsetmez çünkü bunun önemli olduğu ancak sürekli olarak değişen, hep şaşkınlık uyandırıcı ya da hayal kırıklığı yaratma olasılığıyla değiştirilebilir bir şey olduğu bilinir. Dıştaki cinsel görüntünün boyutu bir nitelik, bir niteleyici değil, aksine her bir âşıkta bambaşka çekimlenebilecek imkânsız bir çeşit "anatomik fiildir"

Yetmiş Dokuz

Anatomi üzerine yapılan incelemelerde bile Mogadorluların cinsiyetlerini tarif etmek çok zor olmuştur. Her şey, bunu anlamak isteyenlerin kafasında allak bullak olur. Konuşurken telaffuz ettikleri dölyolu sözcüğü güneşle bir araya gelmiş çiçeklere, gecenin nemli sıcaklığındaki karanlık görüntülere dönüşür. Töresel yüzücülerin dengesini derin sularda bozan. Erkeklik organları kati eksiklikleri ya da sert anlamları bulunan -bacaklar, kollar, parmaklar, büyük burunlar, tuhaf üfleyişler, bedenin içindeki bir trompete ait müzik, bin nar tanesine bölünmüş çığlıklar-, her biri sonsuz lezzete sahip yumuşak sözcüklerle şaşkına döner. Çoğu zaman da kadınlara ait tanımlar erkeklerden, erkeklere ait tanımlar da kadınlardan bahsetmek için kullanılır. Pek tabii birçoklarınca kesin görülmeyen bu açıklamalar Mogadorluların gerçek anatomisini daha doğru ve derinlemesine tasvir etmektedir.

Seksen

Mogador'da dışarıdayken bile aşığı daha iyi bir doyuma ulaştıran cinsellikler vardır. Bir de birbirlerine dokunmasalar da âşığı saran ve onu kusursuzca, tuhaf bir huzursuzlukla sarsan diğer şeyler. Mogador'da cinsel organlardan "uyurgezer varlıklar" ya da "bedenin hayaletleri" diye söz edilir. Aşkta görünmez olanın yadsınamaz gerçekliğinden böyle bahsedilir. Bu nedenle Mogador'da arzu, o gizemli ve kişiyi her zaman şaşırtıcı bir şekilde dönüştüren çekim, cinselliğin en önemli anatomisidir.

ثَمَانُونَ

Seksen Bir

Mogador'da en müstehcen, güçlü ve esaslı cinsel organın ağız olduğu düşünülür. Tutkuları serbest bırakır, dokunur, ıslatır, ısırır, söyler. Bedenin diğer hiçbir bölümü, ötekinden alıp verme ve en samimi korkularıyla en plansız zevklerini açığa çıkarma şansına sahip değildir. Ağız, geriye kalan her şeyi bir metafora, bir taklide, bir ağız imgesine dönüştürerek birbirini seven bedenler arasında hüküm sürer. Bu ilkel limandaki en önemli şeyler ağız sayesinde dünyaya gelip dünyadan göç eder. Bu yüzden de Mogador'daki sözler aşk eyleminin merkezi olarak kabul edilir. Özen gösterilir, hazla tüketilir, saklanır ve nazikçe bahsedilir. Ağızdaki tüm sözcüklerin er geç cinselliğin somut biçimini aldığı ya da uyandırdığı bilinmektedir. Bu yüzden de Mogador'a ait şeyler ağız yoluyla tanınır, çekimlenir ve dokuz kere dokuz defa tadına varılır.

Uçuşan Notlar

Dokuz tüy
Bir ihtimal de kuşlara ait
Dokuz kırıntı
Ve dokuz hava akımı
Sonradan buluşan
El yazması altında
Dokuz Kere Şaşkınlığın

Mogador kütüphanelerindeki eski el yazmalarının kenarlarına veya sayfaların, papirüslerin, tabletlerin ya da parşömenlerin arkasına elle yazılmış notları tüyler, kırıntılar ya da rüzgârlar diye üç kategoriye ayırırlar. Bir metni tartışan, anlamaya yoran veya sorgulayan fikirlere "kuş tüyleri" denir. Bunların "uçuşan", yani merkez sözcüklerin kenarında bulunan havadaki fikirler olduğu söylenir. Kuş muhabbetleri. Mogador'da kuşun, manevi ve duyusal bir arayış içindekiler ile arzu durumundaki yaşamın bir sembolü olduğu da zaten bilinir. Metni gösteren ya da tanıtan tatları sunan veyahut onu okura bırakan yorumlara "kırıntılar" denir. Diğer kültürlerin aksine Mogador'da ufak ve bölük pörçük kırıntılar aşağılayıcı değil, bunun tam tersidir. İmalı olan bariz olandan, lezzetli olan öğretici olandan daha çok takdir edilir. Metne anlam katan dürtülere, enerjilere, güçlere ise daha ziyade "rüzgârlar" adı verilir.

أَحَدٌ

Kuş Tüyleri:

1. Arzu, Mogador'da beş renk veya beş elementle resmedilmiş bir kâinattır: hava, su, toprak, ateş ve beşinci öz, şaşkınlık.

2. *Mogador Beşlisi'ni* oluşturan beş kitap, şaşkınlığa dair şiirsel bir anlatı inşa ediyor ve aynı zamanda şaşkınlıktan yola çıkarak ana sarmal şeklinde kuruluyor.

3. Bu kitap beşlinin birincisi, *Mogador Beşlisi*'nin özünün sergilenip arzudan yola çıkarak keşfedilişi, sarmalın ekseni.

4. Bir şiir, düşünce ve anlatı olmasıyla da önemli ölçüde arzudan yola çıkarak arzuyu ve şaşkınlık duymaktan yola çıkarak şaşkınlığı anlatıyor. Bir efsane ve bir ritüel.

5. Dokuz kere dokuz satır başından oluşan bir kitap bu: "Vedizm Karesi", her kenarında dokuz kutucuk bulunan, dokuzdan yola çıkarak her şeyin içine işleyen bir grid gibi inşa edilmiş, ayrıca her şeye uyum katan *Mogador Beşlisi*'nin bir tam döngüsünün görüntüsü.

6. Bu kitabın dokuz kere dokuzluk karesine bir de giriş eklendi, yazan ve konuşan bedenin arzulu sözcüklerde nasıl kazılı bulunduğunu gösteren, kısacası âşıkların hayatına anlam katan sözcüklerin tadını çıkartmak için bir ritüel.

7. Şaşkınlığın ilk üç ifşası: Mogador'un epifanisi ya da ansızın ortaya çıkışı, dünyanın genel şekline ve doğrusal zamana alternatif olan karşıt bir nokta gibi bizleri sarmalın olağanüstü şeklini keşfetmeye götürür ve bize bunun mümkün olan yegâne şey olduğunu kabul ettirmek ister.

8. Diğer üç şaşırtıcı ifşa. Işık dokunduğu yeri kayda değer ölçüde değiştirir çünkü orayı ifadenin en derin anlamıyla aydınlatır, bu nedenle de hikâyenin ana materyalidir. Işığın dokunuşuyla deri üzerinde okunabilir olmaya başlayan derin yazılarla başkalaşımların buradaki hikâyeleridir.

9. Şaşkınlıkların son üçlüsü. Yazılmış yazıları saklayan kitapların sayfaları canlı varlıklarla doludur. Sözü geçen bedenler sestir, bestedir, arzunun müziğidir ve şakıyan cinsel organların, özellikle de bunlardan en müstehcen olanın, ağzın müziğidir.

Kırıntılar:

1. Yağ
2. Safran
3. Çini
4. Deri
5. Girdap
6. Kum
7. Işık
8. Harf
9. Ağız

Rüzgârlar:

1. Denizden gelen.
2. Çölden gelen.
3. Kederli ruhtan gelen.
4. Kasırga yaratan.
5. Kanat çırpışlarıyla kuşların yarattığı.
6. Limana girerken teknelerin oluşturduğu.
7. Kadınların dudaklarının kenarından yükselen şarkıdan ortaya çıkan.
8. Erkeklerin boğuk şarkısından ortaya çıkan.
9. Arzunun mutlak yoğunluğunu üreten.

ALBERTO RUY SÁNCHEZ

DOKUZ KERE ŞAŞKINLIK

Çağdaş Meksika Edebiyatının en önemli yazarlarından Alberto Ruy-Sánchez, bizleri, yalnızca şaşırtıcı bir arzu haritası vererek yola çıkarıyor.

Serüvenin en başında, neredeyse rüzgârla dikilmiş bir kum tepesi, bir ada ya da bulut, bu surlarla çevrili şehir beliriyor karşımızda: Mogador.

Gerçekten var mı yoksa yok mu? Bir kadın mı yoksa şehir mi? Erotik bir rüya mı? Arzunun ritüel dövmesi gibi deri üzerine yazılmış bir kitap. Her biri dokuz parçadan oluşan dokuz bölümde, sıfıra sırtını dönen bir uygarlık gibi, Mogador'un derimizin içindeki ve dışındaki kökeni, ışığın ve zamanın tuhaf davranışı hakkında efsaneler duyuyoruz.

Mogador'un duvarları, şarkı söylemek ve hikâyelerini anlatmak için kullandıkları yöntemler, derinin şiddetli diktatörlüğü, şaşırtıcı kütüphaneleri ve vücudun temel müziği hakkında efsaneler.

Mogador'un uyurgezerlerinin hikâyeleri, sizler tarafından dinlenmeyi bekliyor.

ISBN: 978-625-6540-29-3

9 786256 540293

EPONA
epona: 106 / dublinesk: 8
eponaakademi.com | eponakitap